

КОЗЕЛЬЩИНСЬКІ ВІСТІ

Громадсько-політична газета

www.kozvisti.info

ДЕРЖАВНИЙ КАЛЕНДАР

5 жовтня — День працівників освіти Шановні освітяни Козельщинського краю!

Прийміть найщиріші вітання з професійним святом! Висловлюємо вам сердечну вдячність за невтомну працю, за великий талант і покликання сіяти мудрість і знання, за любов до дітей і рідного краю.

Ваші серця завжди наповнені співчуттям, добротою і милою приємністю. Цими чудовими якостями ви щедро ділитесь з дітьми. Вам вірять, вас люблять і шанують. Ви здійснюєте зв'язок часів, продовжуєтесь у своїх учнях. Бажаємо вам, дорогі вчителі, відчуття повноти і неповторності життя, здоров'я, невичерпних творчих сил, натхнення, щастя і довгої людської пам'яті. Хай завжди щедрою на сходи буде освітянська нива, а в усіх ваших починаннях будуть супутниками успіх і удача!

8 жовтня — День юриста Шановні юристи!

Прийміть сердечні вітання з нагоди Дня юриста, який об'єднує всіх, хто стоїть на обороні конституційних прав та свобод наших громадян, сприяє розбудові демократичної, правової Української держави.

Обравши нелегкий шлях вартових законності, який вимагає кришталевої чесності, принципності, неупередженості, об'єктивності, ви, шановні представники всіх рівнів законодавчої, виконавчої та судової влади, присвятили своє життя служінню його величності Закону, високим принципам права.

Відаючи шану служителям Феміди, бажаємо вам творчої наснаги, міцної команди, нових успіхів та нових досягнень, витримки у складних ситуаціях і зважених рішень. Хай оптимізмом і натхненням, плідною працею і хорошим настроєм повниться кожен ваш день, а ваш високий професіоналізм і працездатність створять упевнену перспективу процвітання суверенної демократичної і правової держави!

Юрій МАРЧЕНКО,
голова районної ради

Григорій ЧИКРИЖ,
голова райдержадміністрації

ТОЧКА ЗОРУ

ЯКБИ МИ ВЧИЛИСЬ ТАК, ЯК ТРЕБА...

Уважно прочитав «Відкритий лист до сесії Козельщинської селищної ради» голови районної організації ВО «Свобода» Ганни Міщенко, опублікований у газеті «Козельщинські вісті» 19.09.2014 р. Маю з цього приводу також і власні міркування.

Чому в нашому районі аж 4 пам'ятники Леніну? Мені здається, тому, що більшість людей не знають справжньої історії боротьби українського народу за свою незалежність і через це українці пасивні в питаннях національної ідентичності та українського державотворення. Також, як писала Любов Кушко у «КВ» 05.09.2014 р., у деякого «жверіє надія про повернення імперського панування у наш край», пам'ятники Леніну є останньою опорою для комуністів та їх прибічників, в ореолі «вождя» вони почувуються затишніше.

А справжня історія така: ніякої громадянської війни в 1918-1920 роках не було, а була боротьба українського народу за свою незалежність. Це була відчайдушна спроба реалізувати національну ідею, на уламках двох імперій збудувати власну державу, де панували б «своя правда, своя воля». Однак це суперечило планам Леніна і його вірного помічника Лева Троцького (Лейби Давидовича Бронштейна). Користуючись ослабленістю України імпералістичною війною 1914-1918 років, а також тим, що М.Грушевський, В.Винниченко, С.Петлюра та Н.Махно не змогли домовитись про створення у короткі терміни боездатної Української армії, Ленін з Троцьким направили російські війська під командуванням Михайла Муравйова на Київ із єдиним завданням – придушити УНР (мимоволі

напрошуються історичні аналогії з сучасними реаліями!).

Більшовицька орда, здолавши нечисленний загін молодих патріотів під Крутами, захопила Київ і вчинила нечувану різню місцевих жителів. Убивали за посвідку особи, писану українською мовою, за портрет Шевченка у хаті, за просту вишиванку на грудях, за капелюх на голові й окуляри («враг пролетаріата»). З масового терору розпочалося захоплення України більшовиками. Ленін переміг, став символом і прапором комуністів, які зараз є вірною опорою Путіна і все ще сподіваються на його перемогу.

І не доведи нам, Господи, ставити пам'ятники новому вождю як визволителю України від «фашистської хунти», «бандерівців», і якогось там «сектора».

На закінчення наведу копію лиш одного із багатьох документів (мовою оригіналу):

«Приказ председателю ВЧК Ф.Дзержинскому. В соответствии с решением В.Ц.Ц.К. и Сов. Нар. Комиссаров, необходимо как можно быстрее покончить с попами и религией. Попов надлежит арестовывать как контрреволюционеров и саботажников, расстреливать беспощадно и повсеместно. И как можно больше. Церкви подлежат закрытию. Помещения храмов опечатывать и превращать в склады.» Підписали Ленін і Калінін 01.05.1918 р..

Що до цього можна додати? Ось чому я повністю підтримую позицію ВО «Свобода» про знесення цих кривавих ідолів з нашої святої, Богом даної, української землі.

В.ДЕРЕЧА, пенсіонер,
селище Козельщина

Дорогі вчителі —

сіячі розумного, доброго, вічного!

У пору, коли осінь бере до рук палітру з золотими фарбами, приходить ваше свято. Бо ваші золоті руки навчають невмілі пальчики виводити перші літери. Бо ваші золоті серця щедро обдаровують любов'ю і старанних відмінників, і прудких неслухів. Кожен із них понесе у великий світ частинку вашої любові, знання, які дали ви, хорошу згадку про незабутні шкільні роки.

І я також з великою пошаною вітаю вас зі святом. Добра вам і щастя, міцного здоров'я, успіхів і достоїнного визнання вашої титанічної праці.

3 любов'ю — кандидат у народні депутати Володимир СЛЕПЦОВ

ДЕНЬ СЕЛИЩА

БУДЬ ЩАСЛИВА, КОЗЕЛЬЩИНО, — РІДНИЙ, ОУЧІЙ МІЙ КРАЮ!

26 вересня Козельщина відзначала чергову річницю свого визволення від німецько-фашистської окупації. Цього року, зважаючи на те, що на території України тривають воєнні дії і кілька десятків хлопців із нашого району перебувають у зоні АТО, козельщанам було не до карнавалу, феєрверків, гуляння й дискотек. Обмежилися тим, що напередодні на вході у сквер, який отримав назву на честь 26 вересня — дня визволення районного центру від гітлерівських загарбників, установили металеву арку, увінчану орденом Вітчизняної війни. Таку пропозицію свого часу подали місцеві ветерани й учасники Великої Вітчизняної війни. Допоміг виготовити арку Полтавський ГЗК. Тож 26 вересня відбулося її урочисте відкриття.

Закінчення — на стор. 3.

ВИБОРИ-2014

ВІКТОР ЛОТОУС: «Торік ми перерахували до держбюджету понад 800 млн. грн.. Ще 100 млн. направили низці населених пунктів Полтавщини»

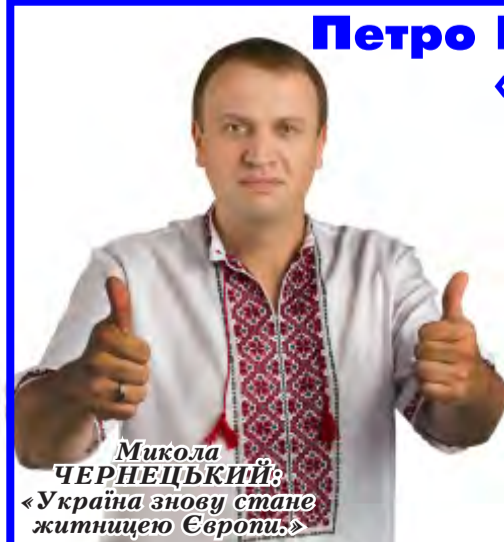

Офіційна статистика свідчить, що лише шість областей України отримують із держбюджету менше, ніж віддають у центр. Одним із регіонів-годувальників є Полтавська область, на території якої працює багато потужних аграрних та промислових підприємств. До трійки найбільших виробників нашого регіону входить Полтавський гірничо-збагачувальний комбінат — динамічна компанія, яка успішно працює та розвивається, незважаючи на кризові явища в українській економіці.

Чому на цьому підприємстві, на відміну від інших, думають не про виживання, а про розвиток виробництва, розповідає голова правління Полтавського ГЗК Віктор Лотоус.

Читайте на сторінці 7.

Петро ПОРОШЕНКО представив «Стратегію реформ-2020»

Минулого четверга Президент України Петро ПОРОШЕНКО виступив перед народом і представив «Стратегію реформ-2020», метою яких є кардинальні зміни в державі і подання заявки на вступ до ЄС у 2020 році.

«Ми переживаємо надзвичайні події в надзвичайні часи, — зазначив глава держави. — Ніколи вже не буде так, як було до Революції гідності, нашої з вами Вітчизняної війни і боротьби за мир. Саме нам кинуте виклик, із яким не стикалася жодна європейська країна з часів Другої світової війни. Це перша в новітній історії Європи спроба не просто переглянути кордони, а стерти з карти цілу країну. Знищити окрему велику європейську націю. Та ворог грубо прорахувався. Він зробив нас іще сильнішими».

Читайте на сторінці 3.

ДІТИ ВІЙНИ: ЗАКОН ПРО СОЦІАЛЬНИЙ ЗАХИСТ Є — ГРОШЕЙ НЕМАЄ

Як громадяни можуть отримати ці кошти і чи можуть взагалі, ми звернулися до Андрія Мороза — фахівця, юриста, адвоката, голови громадської організації «Рідний край у нас єдиний», громадському приймальні якої працюють у Карлівському, Машівському, Чутівському районах, а також виїзні приймальні у Кобеляцькому та Новосанжарському районах. Андрій Мороз також є кандидатом у народні депутати України по 149-му виборчому округу.

— Андрію Олександровичу, майже десять років діє закон про соціальний захист дітей війни та п'ять років, як прийнята постанова про щомісячні виплати. Але реально соціальної підтримки дітям війни так і немає...

— Закон України «Про соціальний захист дітей війни» прийнято та підписано ще у 2004-му. Закони у нас чудові. І Конституція одна з найкращих. Але, як виявляється, їх ще слід дотримуватися! Ще з початку 2006 року було встановлено до пенсії або щомісячного довічного грошового утримання виплату у розмірі 30% від мінімальної пенсії за віком. У 2008-му постановою Кабміну визначено, що дітям війни проводиться виплата до пенсії або щомісячного довічного грошового утримання чи державної соціальної допомоги у розмірі 49,80 грн. А чиновники пояснюють, що допомогу виплачують виходячи із наявного фінансового ресурсу річного бюджету. У держави немає коштів. На пальне для службових авто гроші є? На концерти, виступи, мітинги гроші є? А що ж робити пенсіонерам?..

— Закон є — грошей немає... А через суд? — У відповідності до закону, кожну дитину війни має право на отримання грошової допомоги у розмірі 30% від мінімальної пенсії за віком. У більшості випадків ці кошти сплачувалися з січня 2006 р. до 2008 – 2009 рр.. Потім виплати припинилися. Щоб отримати хоча б частину своїх «кровних» коштів, доводиться відстоювати свою правоту в усіх інстанціях, зрештою, захищати його у суді. У тих, хто через суди доводив своє право, є навіть судові рішення про обов'язок територіальних управлінь Пенсійного фонду України погасити заборгованість. Та платити Пенсійний фонд не може, бо не має виділених на цю статтю грошей.

— Хіба так багато потрібно на це коштів? — Громадян, які мають статус дітей війни, насправді вже й не так багато залишилося. Але й для них передбачений законом захист існує лише на папері. Чому? Бо це не пріоритет для держави. От, дійсно — хіба це допомога? Навіть у самому законі досить дивно поєднано таке розуміння — в одній статті говориться, що це «мінімальний розмір державної соціальної допомоги, а також пільги з метою надання соціальної підтримки дітям війни», а в наступній ідеться про «визнання на державному рівні важкого життєвого шляху громадян України, чие дитинство збіглося з роками Другої

світової війни». Для держави — обов'язок. Почесний. Насправді — сумно.

— Ви як адвокат зверталися до Пенсійного фонду?

— Отримуючи заяви від людей у приймальнях громадської організації «Рідний край у нас єдиний», я як адвокат звернувся до Пенсійного фонду України. На мій адвокатський запит отримав відповідь, що територіальні управління Пенсійного фонду України проводять виплати підвищень дітям війни відповідно до норм чинного законодавства.

— Отже, нічого не вдієш?

— Треба йти до кінця. Доводити свою правоту, навіть у суді. Але чи усі можуть це зробити? Хіба це нормально, коли людині похилого віку треба у суді доводити те, що вона має право (як це визначено у законі) на отримання грошової допомоги? Зараз ми досліджуємо це питання більш ретельно. Якщо виявимо, що не виплатили допомоги дітям війни є масовими, готуватимемо колективне громадське звернення для вирішення питання на рівні уряду та Президента.

— Як Ви вирішуватимете соціальні питання, якщо ми Вас оберемо до Верховної Ради?

— Обираючись депутатом, для себе я вирішив, що питання соціального захисту у моєї роботи — це першочергове. Зараз немає контролю питань соціального забезпечення з боку Верховної Ради. Усе віддано на розсуд уряду. Я шукатиму односторонні, щоб тиснути на уряд та повернути контроль соціальних питань до парламенту. Тому обираюся працювати. Робити усе, що роблю й без депутатського квитка як адвокат. Але розумію, що з ним можу зробити для громадян набагато більше. Тож чекаємо усіх, кого стосується це питання, у наших громадських приймальнях. Проконсультуємо, складемо заяву, долучимо до колективного звернення. Разом ми — сила!

Записав Олег ПЕТРЕНКО

АДРЕСИ ГРОМАДСЬКИХ ПРИЙМАЛЕНЬ АДВОКАТА АНДРІЯ МОРОЗА:

- м. Карлівка, вул. Леніна, 42/2;
- смт Чутове, вул. Леніна, 12 (2 поверх);
- смт Машівка, вул. Леніна, 111;
- м. Кобеляки, виїзні приймальня, тел. моб. +38(095) 619 73 56;
- у мережі Facebook: <https://www.facebook.com/advocate.m.a>.

ВОЛОДИМИР СЛЕПЦОВ: «Закони повинні писати не бізнесмени чи політики, а практики і прагматики»

Особливістю цьогорічних позачергових виборів до українського парламенту є активна участь у них представників органів місцевого самоврядування, тобто людей, які захищають інтереси територіальних громад. Одним із таких людей, котрі йдуть до Верховної Ради, знаючи і розуміючи потреби та інтереси міських, селищних і сільських громад, є Володимир Слепцов. Про те, чим живуть люди в українських містечках та селах, які проблеми їх хвилюють і чого вони хочуть від влади, Володимир Анатолійович знає із власного досвіду. Йому для цього не потрібні радники та консультанти, політтехнологи та іміджмейкери. Слепцов щодня спілкується з людьми, котрі живуть у реальному світі з його реальними, а не надуманими викликами і проблемними питаннями. Специфіка роботи до цього зобов'язує. Адже Володимир Слепцов — міський голова Карлівки.

Для початку коротка біографічна довідка. Володимир Анатолійович Слепцов народився 20 травня 1961-ого року в Харкові. Потім жив у містечку Карлівці, що на Полтавщині. У дитинстві багато читав, захоплювався поезією та прозою. Згодом і сам почав писати. Після закінчення Карлівської середньої школи №4 (до речі, з золотою медаллю) вступив до Полтавського сільськогосподарського інституту. Здобув спеціальність ученого агронома. Децю пізніше отримав кваліфікацію магістра державного управління.

Працював головним агрономом колгоспу, був головою РДА у Диканському та Карлівському районах, начальником управління сільського господарства облдержадміністрації. Неодноразово обирався депутатом обласної та районної рад. У 2010-ому році обраний від політичної партії «Нова політика» міським головою Карлівки. Одружений, має двох дорослих дітей. Син працює заступником керуючого Халтуринським відділком агропромислової компанії «Докучаєвські чорноземи». Донька працювала у «Приватбанку» та податкової інспекції. Нині перебуває у декретній відпустці.

4 вересня 2014 року Володимир Слепцов зареєстрований кандидатом у депутати Верховної Ради України по одномандатному виборчому округу №149, до складу якого входять Карлівський, Кобеляцький, Козельщинський, Машівський, Новосанжарський, Чутівський райони.

Минулого тижня Володимир Анатолійович, зустрічаючись з виборцями округу, провів також прес-конференцію для представників місцевих ЗМІ, у ході якої розповів про своє бачення тих змін, яких хоче побачити Україна.

Ми варті того, кого обрали

Володимир Слепцов одразу попередив, що не має наміру будувати свою передвиборчу агітацію на очорнюванні опонентів та підкупі чи «задобрянні» виборців. Він сказав:

— Є такий гарний вислів: ми варті того, кого обрали. Водночас виникає гірке запитання: не варті українці варті такого важкого життя, такого недолугого, безпомічного парламенту, який у нас є сьогодні? Та й чи лише сьогодні? Уже сім скликань працює Верховна Рада України, тисячі депутатів у ній працювали. А по-справжньому професійного та дієвого парламенту Україна ще не мала. А чому? Даваймо разом проаналізуємо, кому мої земляки, полтавці, та й інші українці довіряли писати закони, ухвалювати життєво важливі для держави рішення.

Як правило, це були бізнесмени, представники великого капіталу, управлінці державних чи приватних корпорацій. Не маю нічого проти цих людей у цілому. Так, вони розумні люди, талановиті менеджери. Вони й виборчі кампанії вміло проводили, й вибори вигравали. Багато в чому завдяки різному роду благодійним проектам. І прості люди, звичайні виборці, частенько «купувалися» на гречку, відремонтовану дорогу, вікна у школі чи дитсадку тощо. І що ми бачимо в результаті? Неокоринні закони, кризи в економіці, небоєздатну армію. Тож, можливо, вже час задуматися і зробити висновки? Упевнений на 100 відсотків, що Україні давно не потрібні в парламенті ті, хто має глибокі кишені, з яких, як фокусник, може діставати мішки з цукром та грошима. Тому що такий депутат з часом у ту глибоку кишеню заховає вдєсатеро більше грошей.

Не потрібні в парламенті й оті «рішали», які можуть перекинути кошти з одного об'єкта на інший, нібито допомогти відремонтувати дитсадок чи полатати дорогу. А при цьому в іншому селі, місті, районі не буде закуплене медичне обладнання, не збудують лікарню. Бо, бачте, в'юнки депутат так «рішив», всупереч прийнятному бюджету.

Всі оці «рішення», благодійні крихти з панського столу — шлях в нікуди. І, по-моєму, українське сьогодні це яскраво підтверджує. Депутат Верховної Ради має один-єдиний обов'язок — писати закони. При цьому закони чіткі і зрозумілі, а не створені, як у тій приказці, по принципу дишла. Саме тому у Верховну Раду, нарешті, повинні прийти і почати писати закони не бізнесмени і політики, а практики і прагматики.

Саме до категорії практиків-прагматиків зараховую і себе. Усе своє свідоме життя працював і працюю з реальними людьми, в реальній економіці, вирішуючи реальні проблеми. Особливо цінний досвід отримав, ставши міським головою Карлівки. Щодня на прийомі бачу десятки людей, щодня

доводиться щось латати у водомережі, прибирати на вулицях, вирішувати безліч інших справ та проблем. Це — щоденний головний біль. Але й досвід, якого ніколи не отримаєш, працюючи у якійсь корпорації чи міністерстві. Бо це — живе, справжнє.

Тому, думаю, що Україна нині дуже потребує у парламенті людей, які прийшли в управлінську вертикаль «знизу», особливо вихідців із органів місцевого самоврядування.

Мир і децентралізація

На думку Володимира Слепцова, Україні як державі сьогодні передусім необхідні припинення воєнних дій на Сході та швидка децентралізація влади. Він сказав:

— Мир, мир і ще раз мир. Я щільно підтримую кроки Президента України Петра Порошенка щодо врегулювання кризи на Донбасі. Думаю, його мирні ініціативи підтримує більшість українців. Адже без перемир'я і миру дуже ускладниться або й взагалі стане неможливим процес реформування управління державою та економіки. Десятки мільярдів гривень, необхідних державі, згинуть у печлі війни, а головне — у тому печлі загинуть тисячі наших найкращих, найдостойніших батьків, синів, братів. Я категорично не погоджуюсь із прихильниками ідеї війни до переможного кінця. Таке враження, що тим політикам їх ефемерні ідеї дорожчі, аніж життя мільйонів земляків. Так, війну можна продовжувати ще десятки років. І врешті-решт «виграти», але в державі Україні залишиться мільйон українців. Тому повторю ще раз: мир, мир і ще раз мир.

Децентралізація влади — це завдання рівнозначне із встановленням миру на українській землі. Тут нам узагалі не потрібно нічого нового вигадувати. Велосипед уже давно винайшли. Сильна держава стоїть на тисячах сильних громад, як на отих китах із древнього міфу. А щоб були громади сильними, їм потрібно дати більше повноважень і дати, нарешті, кошти.

Державні адміністрації — це рудимент. Із якого дива важливі питання на своїй території вирішує не обраний громадою міський чи сільський голова, а чиновник, котрого невідомо за які заслуги призначили за партійною квотою? Хто йому довіряє, тому чиновнику? Можливо, його навіть головою вулицьного комітету не оберуть, а він керує районом чи областю. Я називаю таких «прикажчиками».

Має Володимир Слепцов і власне бачення необхідних змін у податковій політиці. Не приховує, що є прихильником розвитку саме середнього та малого бізнесу, особливо у сфері сільського господарства. Про все це він ще розповість своїм виборцям, у тому числі — й читачам газети «Козельщинські вісті».

Наш кор.

У РАЙОННІЙ РАДІ

ЩОБ ІТИ В НОГУ З РЕАЛІЯМИ СЬОГОДЕННЯ

Відбувся семінар-нарада з сільськими (селищними) головами та секретарями сільських (селищних) рад. Його вів голова районної ради Юрій Марченко.

Головним питанням була організація роботи щодо оформлення документації для надання соціальних пільг населенню. Доповідав начальник управління праці та соціального захисту населення райдержадміністрації Ігор Жайворонок. Він наголосив на тому, що Кабмін прийняв у серпні постанову, яка по-новому регламентує процедуру надання субсидій населенню. У результаті значно полегшиться тягар плати за спожитий природний газ для сільських пенсіонерів, а також для малозабезпечених сімей і родин із дітьми. Крім того, відтепер для призначення субсидії не обов'язково мати документи про право власності на житло: субсидія призначається на власника особового рахунку в районі газового постачання. Ігор Віталійович закликав сільських голів із максимальною увагою підійти до формування списків отримувачів субсидій, бо в цьому опалювальному сезоні їх кількість, унаслідок прийнятої постанови КМУ, повинна відчутно зрости.

Із порядком ведення обліку і звітності, використання бланків свідоцтв про державну реєстрацію актів цивільного стану інформувала присутніх начальник відділу реєстрації актів цивільного стану Козельщинського районного управління юстиції Вікторія Пільгук. Вона, зокрема, загострила увагу на відповідних умовах зберігання вищезазначених бланків — наявності металевих ґрат у приміщенні та сигналізації або охорони.

На необхідності й можливостях створення у районі прийомних сімей та дитячих будинків сімейного типу зупинилася директор центру соціальних служб сім'ї та молоді Юлія Колісниченко.

Про зміни у чинному законодавстві з питань військового обліку, проведення призову на строкову військову службу восени 2014 року та організацію і проведення приписки юнаків 1998 року народження до призовної дільниці Козельщинського району доповів головний спеціаліст Комсомольсько-Козельщинського ОМВК Іван Гурін. Він також проаналізував роботу сільських та селищних рад району при проведенні часткової мобілізації.

У зв'язку з цим було принагідно обговорено питання забезпечення наших земляків, які воюють у зоні АТО, зимовим обмундированням та іншими необхідними речами.

Перший заступник Ганна Міщенко ознайомила учасників семінару з основними вимогами чинних нормативних документів стосовно символів і атрибутів тоталітарного режиму, зокрема пам'ятників Леніну у населених пунктах району та наполягла на необхідності їх демонтажу.

У роботі семінару-наради узяли участь також голова райдержадміністрації Григорій Чикриж, заступник голови районної ради Олександр Перепелиця.

Надія ЛИТВИН

Учителів неспроста називають «сіячами доброго, розумного, вічного». Яка це складна і відповідальна справа, я добре знаю, адже виріс в учительській сім'ї. Моя мама, Ніна Данилівна, працювала учителем української мови і літератури, завжди відповідально ставилася до справи, повсякчас повторювала: «Це не учням, а мені доводиться щоразу складати іспити перед ними, бо діти дуже тонко все відчувають!». Прекрасним педагогом був і батько, який очолював школу-інтернат.

Не могу не згадати й свою першу вчительку Валентину Марківну Бредун, яка ставилася до нас, наче до своїх рідних дітей. Ніколи не ділила на «хороших» і «поганих», знала підхід до кожного, завжди підтримувала і допомагала. Цю естафету добра і поваги продовжила й Лідія Миколаївна Свідерська, яка була нашим класним керівником. Найтепліші спогади залишилися і про вчительку російської мови та літератури Майю Яківну Козак, про багатьох інших учителів, які прищеплювали нам не лише потяг до знань, але й вчили бути ЛЮДЬМИ.

Не раз згадував я про них і коли сам став командиром, бо в армії теж не все тримається на одних командах: солдатів теж потрібно і навчати, і виховувати.

Ця наука знадобилася й коли працював заступником міського голови Полтави. Адже довелося курирувати освітянську галузь, а це десятки навчальних закладів, тисячі педагогів. Але я радий, що разом з ними, спільними зусиллями, нам багато чого вдалося досягти. Плоди цієї праці приємно бачити й нині, коли буваєш у навчальних закладах міста. А ще приємніше, що вчителі досі вважають тебе своїм, звертаються з тими чи іншими пропозиціями та побажаннями.

Нині багато доводиться їздити по Новосанжарському, Кобеляцькому, Машівському, Чутівському, Карлівському та Козельщинському районах. У кожному селі неодмінно заходиш і в місцеву школу, бачиш проблеми, з якими стикаються педагоги й учні. Там потрібен ремонт, там комп'ютери, там транспорт, там переживають, як зимувати... Звісно, всі ці проблеми не розв'язати одним махом. Але радує, що і педагоги, і батьки – люди небадужі, хвилюються за свою країну, за наше підрастаюче покоління.

Хочеться побажати усім освітянам напередодні професійного свята передусім миру. Бо мир – це нині основа основ. Аби ваші учні, дорогі наші вчителі, вчилися «воювати» лише на уроках з військової підготовки. А щоб ми повсякчас були готовими дати відсіч ворогу, учіть їх патріотизму, загартовуйте морально і фізично. І тоді ніхто не ризикне зазіхнути на нашу країну!

Добра вам і благоденства, злагоди, міцного здоров'я, успіхів у нелегкій, але такій потрібній суспільству справі!

З повагою —
Олександр РУСІН

Петро ПОРОШЕНКО представив «Стратегію реформ-2020»

Минулого четверга Президент України Петро ПОРОШЕНКО виступив перед народом і представив «Стратегію реформ-2020», метою яких є кардинальні зміни в державі і подання заявки на вступ до ЄС у 2020 році.

«Ми переживаємо надзвичайні події в надзвичайні часи, зазначив глава держави. – Ніколи вже не буде так, як було до Революції гідності, нашої з вами Вітчизняної війни і боротьби за мир. Саме нам кинуте виклик, із яким не стикалася жодна європейська країна з часів Другої світової війни. Це перша в новітній історії Європи спроба не просто переглянути кордони, а стерти з карти цілу країну. Знищити окрему велику європейську націю. Та ворог грубо прорахувався. Він зробив нас іще сильнішими».

Саме тому зараз необхідно не втратити шанс і провести в країні серйозні реформи, які дозволять досягти європейського рівня життя і у 2020 році подати заявку на членство у Європейському союзі.

Але цього вдасться досягти лише спільними і скоординованими діями уряду, Верховної ради та українського народу. Відкладати всеохоплюючі реформи ми більше не маємо права і не можемо, адже ворог постійно намагається нас відволікти від змін у державі війною.

Тому Петро Олексійович заявив: «Я не маю жодного сумніву, що мій мирний план спрацює та що головна, найбільш небезпечна частина війни – вже в минулому дякуючи героїзму українських воїнів». Створення міцної і дієздатної армії за рахунок стабільної та потужної економіки є одним із важливих напрямків президентської «Стратегії-2020».

Як відзначив Петро ПОРОШЕНКО, пріоритетні напрями проведення змін – це оновлення влади, антикорупційна, судова та податкова реформи. Реформа системи безпеки та оборони, правоохоронних органів, децентралізація та реформа державного управління.

Оновлення та створення реформаторської більшості у Верховній Раді було і є першочерговим на цьому шляху, заради якого Президент розпустив Верховну Раду попереднього скликання – наголосив ПОРОШЕНКО.

А вже в понеділок Президент зустрівся з кандидатами у депутати, які йдуть на вибори від його політичної сили. Петро ПОРОШЕНКО наголосив, що вони мають чесно працювати для людей і втілювати в життя ті реформи, які на сьогодні вкрай необхідні для нашої країни. Із цими завданнями від нашого Президента кандидат від «Блоку Петра Порошенка» по 149 виборчому округу (Карлівський, Машівський, Новосанжарський, Кобеляцький, Козельщинський та Чутівський райони) Микола ЧЕРНЕЦЬКИЙ уже невдовзі зустрінеться з мешканцями кожного району.

«Я розумію, що сьогодні людей, перш за все, турбує питання миру на нашій землі. Переконалися, що президент і наша депутатська команда спільно зроблять усе, щоб українці більше ніколи не чули про смерті земляків та «небесні сотні», і всі ми жили під мирним небом, – зазначив Микола ЧЕРНЕЦЬКИЙ. – Але основним у моїй роботі на нашому окрузі, за завданням Петра Олексійовича, буде проведення реформи села.

«Необхідно, щоб на село прийшли кошти та інвестиції, і для цього ми проведемо зміни в податковому законодавстві. Потрібно перейти від експорту сировини до виробництва готової сільськогосподарської продукції. – вважає Микола ЧЕРНЕЦЬКИЙ. – Тоді більше коштів залишатиметься на селі, оживе соціальна сфера і вдасться суттєво підняти рівень сільського господарства, а люди, які працюють на землі, отримають гідну оплату своєї праці».

Микола ЧЕРНЕЦЬКИЙ:
«Україна знову стане житницею Європи.»

Вячеслав МИКОЛАЙЧУК

БУДЬ ЩАСЛИВА, КОЗЕЛЬЩИНО, — РІДНИЙ, ОТЧИЙ МІЙ КРАЮ!

ДЕНЬ СЕЛИЩА

Закінчення.

Початок — сторінка 1.

Потім, після невеличкого мітингу, усі учасники зібрання попрямували до районного Будинку культури, де продовжилися урочистості. Присутніх у залі козельщан, особливо — учасників Другої світової війни, вітали голова районної ради Юрій Марченко, голова райдержадміністрації Григорій Чикриж, Козельщинський селищний голова Дмитро Піщаний та генеральний директор Полтавського ГЗК Віктор Лотоус. Вони побажали всім найголовнішого — миру і заповнили, що й надалі докладатимуть усіх зусиль для розквіту Козельщини та нашого району.

Керівники району нагородили грамотами районної ради та райдержадміністрації козельщан, які беруть активну участь у житті громади: депутатів селищної ради В.В.Дяченка, З.В.Дяченка, а також заступника Козельщинського селищного голови О.О.Минька.

День селища не міг обійтися без відзначення його кращих господарів. Щоб визначитися, розпорядженням селищного голови була створена комісія, яка за кілька днів до свята провела обстеження територій присадибних ділянок індивідуальних забудовників, прибудинкових територій, а також територій організацій, установ Козельщини. Підсумки перевірки оголосили під час урочистого зібрання. За найкраще утримання своїх територій Почесними грамотами було відзначено центральну районну лікарню (керівник С.І.Колесніков), Козельщинське відділення Кременчуцької ОДПІ (керівник А.А.Любченко) та дитячий садок «Дзвіночок» (керівник Т.К.Жеребило). Серед приватних підприємців було відзначено ПП «Чіп Н.А.» (завод будматеріалів), магазин «Оптовичок» (засновник В.А.Маренич), приватних підприємців Ю.В.Сікач, Т.Г.Тристана та Р.І.Мірошніченко.

Кращими вулицями у Козельщині було визнано Комунальну та Миру (приватний сектор).

За належне утримання прибудинкових територій багатоквартирних житлових будинків перше місце, з виділенням коштів у сумі 4000 грн. на проведення капітального ремонту, присвоєно будинку №105а по вул. Радянській. Друге місце, з

виділенням коштів по 3000 грн. на проведення капремонту, вибороли мешканці будинків №105 по вул. Радянській та №23 по вул.Острівського. Третю сходинку умовного п'єдесталу, з виділенням коштів у сумі по 2000 грн. на капремонт, посіли мешканці будинків №107 по вул. Радянській та № 25 по вул. Комсомольській.

Не забули і про індивідуальних забудовників. За зразкові подвір'я оголосили подяку А.П.Кравченкові, С.О.Крахмілець, І.В.Субботній, Ю.П.Щепаченкові, І.В.Гасановій, С.А.Кутовому, Г.Й.Дербаль, З.В.Дяченко, Т.Д.Мотлоховій, Л.М.Барановій, І.І.Гладкому, Н.Троцькій, Н.В.Яровій, П.Г.Ситнику, М.І.Кравченкові.

Подарунком як для названих вище людей, так і для учасників урочистостей, став концерт, підготовлений силами учасників художньої самодіяльності районного Будинку культури. У ході урочистостей було зібрано на потреби наших воїнів-учасників АТО близько тисячі гривень.

Надія ЛИТВИН
Фото Юрія ОПЕРАЙЛА

НА ПРИПСІЛЬСЬКІМ РОЗДОЛІ

На присільськмі роздолі,
Де дзвенять солов'їні світанки,
Де тишені поля
І волошки, мов неба блакить.
На щасливій землі, щедрій, вольній
Моє селище рідне стоїть.
Тут стежину колись
Моя мама і тато топтали,
Прокладали шляхи,
Щоб в житті мені легше було,
І любити свій край
мене малку навчали.
Не зміліє повік
їх науки святе джерело.
Все в Козельщині
Рідне й знайоме до болю,
Тут каштани цвітуть
Так, як більше ніде не цвітуть.
А красуні-троянди
Зачаровують зір буйним квітом
І зайти в прохолоду
у сквер перехожих зовуть.
Тут, у сквері,

Між лип і берізок зелених
Вічна ватра,
Як пам'ять про подвиг, горить.
І схилившись над нею,
В суворій печальній скорботі,
Визволитель-солдат,
У каміння закутий, стоїть.
На горі височить
Наша церква — краса величава,
Повногруддям дзвіниць
Крізь віки задивилась у вись.
В цій правничій святині,
Де в дзвонах палає заграва,
Мудрість, совість і розум народу
Навіки сплелись.
На присільськмі роздолі
Сонце схід запалило багрянню.
Спів гучних передзвонів
чутно десь іздала.
Будь щаслива, Козельщино, —
Рідний, отчий мій краю!
Хай же благословенна
Буде вся козельщинська земля!
Тамара ТРИСТАН,
с/мт Козельщина

Ніхто не забутий,
ніщо не забуто...

ПАМ'ЯТЬ

Малюнок Сергія ЛОБАЧА

УРОК МУЖНОСТІ

ВКЛОНИМОСЬ НИЗЬКО ВЕТЕРАНАМ

Вересень... Місяць щедрої осені, по-літньому теплих днів, але вже прохолодних ночей. А ще місяць, коли змовкли останні постріли гармат і на нашій Полтавині настала тиша і прищов довгоочікуваний, вистражданий мир.

23 вересня у Пашківській ЗОШ I-III ступенів відбувся Урок Мужності, на який прибули учасник війни, полковник запасу Антон Іванович Костина, діти війни Катерина Феодосіївна Дмитренко та Віра Сергіївна Матвієць. Паморозь лягла на їхні скроні, роки поорали зморшки на обличчях, але серця залишилися молодими і свято беруть пам'ять про лиховісні роки війни.

Із глибоким хвилюванням учасники шкільної родинної зустрічі ділились спогадами про роки страждань, про мужність і хоробрість українських

солдатів. Для всіх були цікавими розповіді Антона Івановича, Катерини Феодосіївни та Віри Сергіївни про дитячі роки, про навчання, про те, як і де святкували День Перемоги.

Цьогорічний Урок Мужності — це своєрідне свято єднання пашківської родини, на якому присутні декілька поколінь односельчан, звучить щире слово, патріотична та щемна пісня, а хвилювання переповнюють душу і тече непрохана сльоза.

Зачарувала присутніх співом учениця 8 класу Олександра Лобач, учасники ансамблю «Натхнення». Гармонійно вплелися у канву свята учасники ансамблю «Мальви» (сільський клуб) разом із художнім керівником Віталієм Дикопавленком. У залі не було байдужих, коли декламувала вірш про героїв Майдану (Революції Гідності) сільський бібліотекар Надія Скирда, а учні 3 класу виразно, з натхненням читали свої коротенькі віршики; коли співала Леся Боровицька та коли прозвучало: «Слава Україні!», а у відповідь пролунало: «Героям слава!»

По закінченню свята відбулося покладання квітів до пам'ятника загиблим воїнам. Цю почесну місію виконали кращі учні школи учні 8 класу Олександра Лобач, Антон Новгородцев та учениця 11 класу Яна Троцько.

Любов ВОЛГАЙ,
учитель української мови та літератури
Пашківської ЗОШ I-III ступенів

ЗУСТРІЧІ

МИ ВІРИМО В МИР НА НАШІЙ ЗЕМЛІ

18 листопада 1945 року закінчилася Друга світова війна. І все довелося розпочинати сповному, перестати плакати за тими, кого забрало небо, за рідними, забути той жах, що постійно стояв перед очима... Знаєте, я майже впевнена, що більшість у ті роки навіть просто боялися спати: уві сні цей жах повертався знову.

23 вересня у нашу школу завітали дорогі гості: ветеран Великої Вітчизняної Війни, полковник запасу, Антон Іванович Костина та діти війни — Віра Сергіївна Матвієць і Катерина Феодосіївна Дмитренко. Під час зустрічі вони поділилися своїми спогадами:

— Я склав останній екзамен, — згадує Антон Іванович. А наступного дня оголосили війну... нас відразу забрали...

Уявляєте? навчався, складаєш іспити, думаєш про майбутнє — і в одну мить втрачаєш усе!

Антон Іванович розповів, що дитинства у нього майже не було. Адже в ті часи розпочалася колективізація, у родин забирали все найкраще, напрацьоване. Катерина Феодосіївна пережила в дитинстві стільки жахів, що навіть через стільки років згадує все це зі сльозами на очах... У дитячі роки ані Віра Сергіївна, ані Катерина Феодосіївна не мали навіть частинки того, що маємо ми зараз. Дитячі іграшки були з дерева і, в основному, це були солдатики — у хлопчиків (зі спогадів Катерини Феодосіївни). Віра Сергіївна розповідала, що навіть не було у що вдягнутися, все було старим і полатим, і вони цінували те, що мали.

Сьогодні ми не можемо повністю зрозуміти того, що пережили наші ветерани, діти війни. Та їхні спогади хвилюють нас до болю, бо лихо знову вторглося до нашої країни. Наразі ми перебуваємо в ситуації, коли гинуть дорогі нам люди, коли залишаються сиротами діти, коли зникають безвісті рідні. І це жахливо. Та в наших серцях живе надія та віра, з допомогою яких ми пройдемо всі випробування і наша Україна житиме щасливо!

Ми вдячні ветеранам, котрі захистили нашу країну від фашистських загарбників, і звісно ж, нашим солдатам-захисникам, які зараз борються за єдність нашої України. Ми віримо у вас та в мир на нашій землі!

Яна ТРОЦЬКО,
учениця 11 класу
Пашківської ЗОШ I-III ступенів

ПОЕТИЧНИМ РЯДКОМ

Я люблю мою землю, де синє небо і квіти,
Я люблю Україну, де виростили мої сини,
Я не хочу нікуди втікати, я буду її боронити,
Я не хочу нікуди втікати, я буду її боронити,
Хай тікають з України її вороги.
Хай тікають з України її вороги.
Хай ніхто не посміє сміятися з мого народу,
Хай ніхто не посміє сміятися з мого народу,
Що всі війни пройшов, муки голоду що пережив.
Що всі війни пройшов, муки голоду що пережив.
І ніхто хай не думає нашу свободу.
І ніхто хай не думає нашу свободу.
Покарається той, хто до нас із війною прийшов.
Покарається той, хто до нас із війною прийшов.
Хай же діждеться мати з війни свого сина,
Хай же діждеться мати з війни свого сина,
І не сіється всюди скорбота і стільки біди.
І не сіється всюди скорбота і стільки біди.
Хай підніметься, стане на ноги Україна.
Хай підніметься, стане на ноги Україна.
Там, де зараз руїни, хай знову розквітнуть сади...
Там, де зараз руїни, хай знову розквітнуть сади...
Я люблю Україну, я буду в ній жити,
Я люблю Україну, я буду в ній жити,
Де всіміхається сонце і бігають діти малі,
Де всіміхається сонце і бігають діти малі,
Я люблю мою землю, де синє небо і квіти.
Я люблю мою землю, де синє небо і квіти.
Світлий мир хай панує на нашій священній землі.
Світлий мир хай панує на нашій священній землі.
Ольга ХОРЕВА,
с.мт Нова Галещина

НА ЖИТТЄВИХ ПЕРЕХРЕСТЯХ

ВОНА РОЗПИСАЛАСЯ НА РЕЙХСТАЗІ

**Медсестра медсанбату,
м. Сталінград,
1942 р.**

**Фельдшер батальйону
запасного танкового
полку, м. Омськ,
1943 р.**

**Фельдшер батальйону,
фортеця Дублін на Віслі,
Польща, 1944 р.**

Осінній Кременчук... Квартира... Антоніна Михайлівна, почувши чужий голос, спробувала підвестися, але швидко — не вийшло.

— Ноги підводять, — ніби вибачаючись, пояснила вона.

На мене дивилась добрим, проникаючим до самого серця, поглядом сивочола, у поважних літах жінка. Посміхнулася, розглядила зморшки, з очей зійшла печаль. Через хвилину запропонувала чашечку чаю: «За чаєм і розкажеш, чого приїхав». Зав'язалася розмова.

Люди часто скаржаться на долю: то їм важко, то у них усе складно. Антоніна Михайлівна Казанцева (Піддубна) не скаржиться: життя як життя — то дощ, то сонечко. Хоча життя і доля її

були складними.

— Народилася я у Говтві, у сім'ї селян. Мама моя, Єфросинія Іванівна Приходько — із сім'ї купців, закінчила Кременчуцьку гімназію. Батько, Михайло Сергійович, родом із Манжелії Глобинського району, працював у панів Острогоградських. Під час громадянської війни був командиром партизанського загону.

У 30-х нас розкуркулили... Хату розібрали, а з тих будматеріалів спорудили сільський клуб. Жила в батька у Крюкові, там закінчила чотири класи. Потім — із мамою, бабусею та сестричкою Марією у Бреусівці, де отримала семирічну освіту, працювала у колгоспі. До речі, знала й Олеся Гончара, який тоді навчався у десятичному, гарно грав у ансамблі на мандоліні...

Її голос звучить радісно, гордо і впевнено. Мені зовсім неважно уявити Тосю сімнадцятирічною: худенька, дзвінкоголоса, сповнена надій, тількино закінчила Чугувське медичне училище. Мріяла купити туфельки із першої зарплати медсестри...

Війна почалася несподівано.

Тоню послали від райвідділу охорони здоров'я супроводжувати новобранців. «До Білої Церкви і назад», — наставляв у дорогу головний лікар. Звідкіля їй було знати, що їде вона на довгі роки...

По дорозі побачила перші ешелони із пораненими.

— Ми із подружками, посміхаючись їм, махали руками. Коли прибули за місцем призначення, нас запитали, хто лишається, потрібні люди. Я підняла руку... Супроводжували перевдягли у військове. Чоботи, військова форма — усе новеньке, як на мене шите, — згадує Антоніна Михайлівна. — Я подумала: от би потрапити до рідних у Бреусівку! Хай би всі побачили, як я вдягнена. Один берет чого коштує!

Так почалося її фронтове життя у другому медсанбаті 109-ї стрілецької дивізії. Разом із іншими вона вносила поранених, вивозила у евакогоспіталь. Плакала Тося, як усі звичайні дівчата:

ридаючи, розмазуючи руками сльози по обличчю, не вмюючи сховати їх від інших. Кароока дівчина навіть не вважала себе здатною на будь-який героїзм. Невисока, тендітна, вона витягувала з-під вогню поранених, перев'язувала їх, заспокоювала, як могла, і думала, що робить звичайну справу. Скільки солдатів і офіцерів вона допомогла? Про це не думала: ішла війна. І ще один випадок, що закарбувався у пам'яті.

— Ішов жорстокий бій. — розповідає Антоніна Михайлівна. — Поранених вивозили із поля бою у госпіталь. Серед них був солдат, родом теж, як я, із України. Швидко перев'язала рани, у дорогу похапцем накидала прямо на нього багатенько ліків і бинтів. Він посміхнувся і побажав, як тоді мені, молодій дівчині, здалося, образливі слова: «Нехай тобі, дочко, правнуки на голову «накладуть!» «Це ж треба!» —

думала. — Я йому допомогла, а він, замість подяки, так на мене...» Швидко сплинули роки, і я згадала про це «образливе» побажання аж тоді, коли... воно справдилося — з'явилися у мене правнуки. Дожила, значить...

У травні 1942 року, за 20 днів до 18-річчя, вона отримала поранення в голову. Контузія. Із госпіталю випилася рано, але у свою частину не потрапила. Дуже набрякали ноги, та вона рвалася туди, до лінії фронту. Медпрацівників не вистачало. Перестороги лікарів справдилися: виносячи поранених із передової, їй доводилося розрізати валиянки через набряки ніг, які, до того ж, починали синіти.

Тося ослабла. Було прийнято рішення відправити дівчину на лікування у тил. Їх частина рухалася у напрямку до Смоленська. Пам'ятає Казанцева, як її збирали у дорогу: мило, ковдра, гроші. Вважали, що у неї туберкульоз — «чахотка». Дорогою харчувалася добре. Поки до Омська доїхала, щічки порожевіли. Пішла у Омський танковий навчальний полк, знову до поранених. Змужніла, набралася досвіду, і вже не паморочилася голова від вигляду крові і ран.

— Війна — це жахливо. Це кров, втрапи, — роздумує фронтовичка. — Тяжко було і чоловікам, не кажучи вже про дівчат. Багато починали курити. Доводилося підпалювати цигарку і давати пораненому, крутити самокрутки. Солдати просили: «Дай закурити, сестричко!» Почала і я курити. Комісар побачив і сказав: закінчиться війна, закохаєшся, хлопець захоче поцілувати, а від тебе махоркою тхне. Я так зримо все уявляла і... кинула.

Перемогу зустріла в Германії. Якраз повернулася із передової — супроводжувала поранених — і відпочивала, — згадує Антоніна Михайлівна. — Проринулася від пострілів. «Німці», — промайнула у голові. У цю хвилину забігла санітарка: війна закінчилась! Перемога! І ми заплакали...

Закінчення — стор. 12.

ВІКТОР ЛОТОУС: «Торік ми перерахували до держбюджету понад 800 млн. грн.. Ще 100 млн. направили низці населених пунктів Полтавщини»

Офіційна статистика свідчить, що лише шість областей України отримують з держбюджету менше, ніж віддають у центр. Одним із регіонів-годувальників є Полтавська область, на території якої працює багато потужних аграрних та промислових підприємств. До трійки найбільших виробників нашого регіону входить Полтавський гірничо-збагачувальний комбінат — динамічна компанія, яка успішно працює та розвивається, незважаючи на кризові явища в українській економіці.

Чому на цьому підприємстві, на відміну від інших, думають не про виживання, а про розвиток виробництва, розповідає голова правління Полтавського ГЗК Віктор Лотоус.

— Чи вплинуло на позиції Полтавського гірничо-збагачувального комбінату різке погіршення економічної ситуації в Україні?

— Наше становище найкраще характеризують слова «стабільність» і «перспектива». У нас є запаси руди у власному кар'єрі, її видобуток постійно збільшується, зростає потужність переробного комплексу. Виробничі успіхи безпосередньо впливають на економічні показники діяльності комбінату, адже найбільш ефективний, хоч і не найлегший шлях до успіху — це збільшення обсягів виробництва. У травні минулого року вперше за останні 26 років щомісячний рівень виробництва окатишів (продукт переробки залізної руди — міцні, випалені, однорідні за складом і близькі за розмірами грудки сферичної форми) перевищив рубіж у мільйон тонн. Це — знакова подія, яка ще раз довела, що Полтавський ГЗК — успішне підприємство, що динамічно розвивається.

Цього року ми очікуємо приросту обсягів виробництва в порівнянні з минулим роком приблизно на 12,5%, що в абсолютних цифрах складе близько мільйона тонн.

— Хто купує вашу продукцію?

— Полтавський ГЗК практично всю продукцію реалізує за кордон. У 2013 році частка експорту складала близько 95%. Присутність на ринках Австрії, Чехії, Словаччини, Сербії для нас звична, але в останні роки ми доклали чимало зусиль для диверсифікації поставок, щоб забезпечити себе від спадів і коливань ринків у кризовий період. Вважаю значним успіхом наш вихід на ринки Німеччини і Туреччини, а також Японії та Китаю.

— З чим ви пов'язуєте ці успіхи?

— З одного боку, Полтавський ГЗК заслужив репутацію стабільного партнера, здатного поставляти якісну продукцію, своєчасно проводити поставки і розрахунки. Тому і споживачі окатишів, і виробники гірничодобувної техніки зацікавлені в налагодженні стратегічних відносин із нашим підприємством. З іншого боку, ми самі прагнемо, щоб нашими партнерами були провідні світові компанії, адже саме вони мають найбільш стійкі позиції. У кризові роки вони краще за інших утримуються «на плаву» і здатні гарантувати стабільні контракти.

— Які заходи вживає керівництво комбінату для зміцнення позицій підприємства?

— І члени правління, і всі наші підрозділи працюють над збільшенням виробничих потужностей, поліпшенням якості продукції та зниженням її собівартості. Цю роботу ми ведемо вже багато років. Криза 2008-2009 років лише укріпила наші позиції, змусивши взяти орієнтир на висококласних покупців. З упевненістю дивитися в майбутнє нам дозволяють контракти з лідерами світової металургійної галузі — австрійською Voestalpine, японськими NipponSteel, JFSteel, KobeSteel, та німецькими DillingerHutte GTS, ThyssenKrupp AG. Крім того, ми прагнемо

використовувати найсучасніші розробки і технології. Працюємо на найбільших в Україні екскаваторах Hitachi і Komatsu (Японія), бурових верстатах AtlasCopco (США), автомобільній техніці Caterpillar (США), користуємося геодезичним обладнанням Leica Geosystems (Швейцарія), диспетчерською системою Wenco (Канада).

— Які інновації впроваджуються на Полтавському ГЗК?

— Ми вивчаємо і тестуємо всі передові технології в галузі гірничого видобутку і переробки сировини. Якщо вони визнаються ефективними, то впроваджуємо їх на виробництві. Минулого року ми придбали техніку для гірських робіт — екскаватори, бульдозери та грейдери, побудували нові підстанції та залізничні шляхи.

Основні завдання з модернізації гірничодобувного комплексу наміри в цілому виконані, тому ми поступово переносимо основні зусилля з технічного переозброєння на переробний комплекс. Так, у березні завершили масштабний проект на дробильно-збагачувальній фабриці.

— У яку суму оцінюються такі масштабні проекти?

— Завдяки лідерству на ринку залізничної сировини кошти у нас є. Я знаю, яких витрат щорічно вимагає підтримка діючих виробничих потужностей, їх подальше нарощування і технічне переозброєння. Але щоб залишатися серед лідерів, потрібно постійно вкладати кошти у розвиток. Тому тільки у 2013 році сукупні інвестиції в Полтавський і Єристовський ГЗК перевищили 302 млн. доларів. Ми постійно вживаємо заходи, спрямовані на збільшення потужностей переробного комплексу, економію газу, електроенергії і палива, модернізацію обладнання та удосконалення технологій. Сьогодні наше підприємство — це і передові технології, і висока продуктивність праці, і культура виробництва. І за сім років,

протягом яких я очолюю Полтавський ГЗК, я не раз переконався у корпоративному патріотизмі наших співробітників. Їх професіоналізм, знання та досвід дозволяють упевнено дивитися в майбутнє, розвиватися і ефективно вирішувати поставлені завдання.

— Чи позначилося це на заробітній платні працівників?

— Середня зарплата постійно зростає і зараз складає 5 300 грн. — це один із найбільших показників серед гірничо-збагачувальних комбінатів країни. Ми також є найбільшими платниками податків у регіоні — минулого року комбінат перерахував до державного бюджету понад 800 млн. грн. і ще понад сто мільйонів направили до низки міст Полтавщини. Щорічно майже 70 млн. грн. інвестуємо в заходи з охорони навколишнього середовища, поліпшуються побутові умови співробітників, за рахунок Полтавського ГЗК наші працівники їздять на лікування та оздоровчий відпочинок. Минулого року на навчання та підвищення кваліфікації було направлено сім тисяч працівників комбінату, а витрати на охорону праці в перерахунку на кожного співробітника склали 11 тис. грн.

— Чи зможе комбінат підтримувати досягнуті стандарти у разі поглиблення кризи?

— Перспективність ринків збуту нашої продукції, а також активна розробка нового залізничного родовища вселяє впевненість у подальшому стабільному розвитку комбінату. Всі іноземні гості, які побували у нас, відзначають, що такого, як на Полтавському ГЗК, вони не бачили ніде на території України. Це стосується і наявності сучасної техніки, і загальної організації праці, і кваліфікації персоналу. Іноземні гості вражені, що під час складного етапу у житті країни у нас упроваджуються найпередовіші світові стандарти виробництва.

— Чи поширюються соціальні проекти на громадян, які не працюють на комбінаті?

— Вони поширюються на жителів Комсомольська, а також мешканців сільської місцевості у Кременчуцькому, Козельщинському, Глобинському районах. Для реалізації наших соціальних ініціатив було створено Благодійний фонд, у якому я є співзасновником. У 2013 році наше підприємство інвестувало у благодійні проекти 66 млн. грн., а з 2007 року загальна сума наданої фінансової допомоги склала 50 млн. доларів. Комбінат закуповує медичне обладнання для закладів охорони здоров'я, ремонтує школи та дитячі садки, будує пільгове житло, виділяє допомогу незахищеним верствам населення, незаможним людям оплачує коштовні операції, фінансує культурні заходи, підтримує спортивні та релігійні організації.

— На які конкретно проекти виділяються кошти у сферах освіти й охорони здоров'я?

— Два роки тому ми почали фінансувати програму теплової модернізації бюджетних освітніх установ міста Комсомольська. За цей час були утеплені всі дев'ять дитячих садків міста — замінені вікна й зовнішні двері, утеплені стіни. Напередодні першого вересня були відремонтовані середні школи, центр дитячої та юнацької творчості. У співпраці з міською лікарнею розпочато реконструкцію інфекційного та реанімаційного відділень, придбано нове обладнання. В нашому дитячому спортивно-оздоровчому центрі «Горизонт» нещодавно була проведена масштабна реконструкція, упорядкована прилегла до нього територія. За останні три роки допомога цьому центру склала близько 25 млн. грн., і він визнаний кращим оздоровчим закладом Полтавщини.

— Яку підтримку надає Полтавський ГЗК мешканцям сільської місцевості?

— Одним із пріоритетів є благодійність на користь лікувальних закладів, адже більшість соціально незахищених жителів сільської місцевості не мають можливості поїхати на лікування до столиці. Уже не перший рік реалізовується програма модернізації медичного обладнання у лікарнях Глобиного, Градизька, сільських амбулаторіях та фельдшерсько-акушерських пунктах Полтавщини. Наприклад, сільські амбулаторії Глобинського району вперше за 20 років отримали у розпорядження нові автомобілі для виїзду до пацієнтів. Також у нас існує спеціальна програма забезпечення ліками непрацюючих пенсіонерів, ветеранів, чорнобильців.

Окремим напрямком підтримки сільських населених пунктів з боку Полтавського ГЗК є благоустрій території, зокрема, будівництво дитячих та спортивних майданчиків. На даний момент наша програма охоплює Глобинський, Кременчуцький, Козельщинський, Семенівський райони. У наших планах — розширити географію реалізації благодійних проектів на території Карлівського, Кобеляцького, Машівського, Новосанжарського, Чутівського та інших районів Полтавщини.

Коротка біографія

Лотоус Віктор Вікторович народився 6 жовтня 1964 року у місті Кривому Розі Дніпропетровської області в сім'ї гірників. Батько і старший брат своє трудове життя присвятили гірничодобувній промисловості. 1972 року переїхав з батьками в місто Комсомольськ, де у 1981 році закінчив середню школу №2.

Має дві вищі освіти. У 1986 році закінчив Криворізький гірничорудний інститут, а 1995 року — Київський національний економічний університет.

1 серпня 1986 року, після закінчення інституту, Віктор Лотоус пішов працювати на Полтавський гірничо-збагачувальний комбінат гірничим майстром. Через деякий час став начальником дільниці, а за три роки — диспетчером комбінату. Наступні етапи трудового шляху — посада головного інженера дробильної фабрики

№2, а потім начальника виробничого відділу підприємства. У 34 роки Віктора Лотоуса було призначено на посаду головного інженера комбінату, на якій пропрацював понад 9 років. У 2007 році він став генеральним директором ВАТ «Полтавський ГЗК», а у 2011-му — головою правління цього підприємства.

У 2007 році Віктору Лотоусу присвоєно звання «Заслужений металург України», а 2010 року — «Почесний громадянин міста Комсомольська».

Нагороджено орденом преподобних Антонія та Феодосія Печерських, а також орденом Великого князя Ярослава Мудрого.

Віктор Лотоус — співзасновник Благодійного фонду «Полтавського гірничо-збагачувального комбінату».

Одружений, виховує двох синів.

ВИБОРИ-2014

Віктор ЛОТОУС: «НЕЗВАЖАЮЧИ НА СВОЮ ПОСАДУ, ВВАЖАЮ СЕБЕ КАНДИДАТОМ ВІД ЛЮДЕЙ»

Українська влада, парламент потребують кардинального оновлення, аби країна, люди нарешті змогли жити по-новому, розвивати сильну та вільну державу, покращувати добробут кожного громадянина. Як цього досягти в найкоротші строки, знає кандидат у народні депутати по 149-му округу Віктор Лотоус. Людина з новими поглядами, твердим характером, рідуча й харизматична, він здатен повести за собою полтавську громаду, здатен відстояти її інтереси у Верховній Раді. А ще він знає: аби дії були ефективними, треба гуртуватися. Тому й увійшов до «Полтавського патріотичного блоку», який буде потужною політичною силою в парламенті й дбатиме про покращення життя громадян.

ЛОТОУС Віктор Вікторович народився 6 жовтня 1964 року в місті Кривому Розі Дніпропетровської області. У 1986 році закінчив Криворізький гірничорудний інститут, у 1995 – Київський державний економічний університет. 28 років працює у колективі ВАТ «Полтавський гірничо-збагачувальний комбінат», де з 1998 року обіймає посаду головного інженера, а з 16 квітня 2007 року є головою його правління – генеральним директором. Мешкає у місті Комсомольську, є його Почесним громадянином. Як керівник потужного підприємства головну увагу зосереджує на нарощуванні обсягів виробництва продукції, оновленні й модернізації виробничої бази комбінату, впровадженні комплексу енергозберігаючих заходів, реалізації соціальних проектів. Один із засновників Благодійного фонду ВАТ «Полтавський ГЗК», за благодійну допомогу закладу соціальної сфери міста Комсомольська цьогоріч здобув премію імені Панаса Мирного у номінації «Благодійна та громадська діяльність» (без вручення грошової винагороди). У 2005 році нагороджений відзнакою Комсомольської міської ради «Вдячність громади», у 2007 році йому присвоєно почесне звання «Заслужений металург України».

Віктор Лотоус зареєстрований кандидатом у народні депутати України по 149-му мажоритарному виборчому округу, до якого входить наш Новосанжарський район.

У полтавській політиці він людина не нова, бо є депутатом обласної ради, членом фракції Соціалістичної партії України, членом комісії з питань паливно-енергетичного комплексу та використання надр. Проте Віктора Вікторовича можна сміливо вважати новим політиком, який має швидке зростання авторитету. Адже нові політики є цікавими для виборців та здатні створити сенсації на непередбачуваних мажоритарних виборах.

Колеги характеризують Віктора Лотоуса як людину харизматичну з сильним характером і внутрішнім стержнем. Для наших виборців цікавою буде його позиція та нові погляди, які, безперечно, додадуть барв у передвиборчу кампанію. Тож Віктор Вікторович люб'язно погодився на інтерв'ю для нашої газети.

— Доброго дня, Вікторе Вікторовичу! Поясніть, будь ласка, чому Ви вирішили балотуватися на цих виборах до Верховної Ради?

— Відповім запитанням на запитання. А Ви задоволені тією ситуацією, яка є зараз у державі? Я не помилюсь, якщо скажу, що вона майже критична. Люди не вірять владі, не вірять опозиції, всі бачать, що ситуація погіршується, але найголовніше — ніхто не знає, що робити далі, й не хоче брати на себе відповідальність. Корупція так само процвітає, а чесність і порядність не дозволяють простим полтавцям жити достойно.

Я живу серед простих людей, хоча й обіймаю високу посаду, але добре знаю їх проблеми і готовий боротися за свої цінності та переконання.

З Божою допомогою все, за що беруся, обов'язково доводжу до кінця. У теперішній ситуації вибір доведеться робити між минулим і майбутнім. Сподіваюся, 26 жовтня люди не помиляться у виборі.

— А чому вирішили балотуватися по нашому 149-му округу, далекому від Комсомольська?

— Цей округ не такий і далекий для мене, ми вже давно допомагаємо кільком районам. На противагу іншим кандидатам, у цих районах я не маю особистих інтересів, для мене кожна громада однакова, та й соціальні проблеми скрізь схожі. Мені відомі ваші екологічні проблеми, зокрема із забезпеченням населених пунктів водою, медичних закладів – сучасною матеріальною базою, закладів освіти — енергозберігаючими технологіями. У багатьох закладах соціальної сфери є проблеми з опаленням, всюди бачимо розбиті дороги і тому подібне. Тож готовий допомагати. Між іншим, до мене вже сьогодні звертаються виборці нашого округу, і благодійний фонд уже займається впорядкуванням доріг Новосанжарського та Козельщинського районів.

— Не боїтеся політичних ворогів?

— Знаєте, я Вас розчарую. Головний ворог для мене і для кожного жителя округу — бідність і криза. На жаль, їм не видно кінця-краю. А що пропонують мої конкуренти? Чим конкретно можуть допомогти територіальним громадам?

— Розумію, що Ви готові до тісної співпраці з керівниками територіальних громад.

— Я виріс у простій родині, де мої батьки навчили мене працювати і доводити кожну справу до кінця, прагнути визначе-

ної мети. У мене є багато першочергових завдань, і я маю чіткий план дій. По-перше, спільна робота депутата і громад кожного села, міста, району принесе результат. Я знаю ціну кожної копійки та спільно з громадою добиватимусь вирішення конкретних проблем. Головне – не обманювати себе й інших. По-друге, необхідно створити умови для розвитку малого та середнього бізнесу. Мій рецепт – дати вудку, а не рибу. Через зниження податкового тиску допомогти кожному, хто вміє працювати. По-третє, допомога старшим та малозабезпеченим людям. Криза по них ударила найбільше. По-четверте, розвиток міжнародної співпраці, спрощення процедури перетину кордону. По-п'яте, розвиток «місцевого колориту» і туризму. Самобутність українців має бути збережена і приносити кошти.

— Хотів би почути Вашу думку щодо ситуації на сході України. Ви підтримуєте позицію Президента у плані амністії, перемир'я тощо?

— Звісно, підтримую, бо не мною сказано: краще поганий мир, ніж гарна війна. Мир сьогодні справді хиткий, але цей період ми повинні максимально використати для того, аби укріпити своє військо, підготувати його до зими, та й узагалі – аби менше гинуло людей у тому пеклі. Я належу до людей, які прагнуть створювати, примножувати, а не руйнувати. Я категорично проти війни, проти насилля і маю тверде переконання, що перемагають не зброєю, а дипломатією, домовленостями, пошуками порозуміння. Війна достатку і благополуччя не приносить, і це аксіома. Люди повинні бути зайняті не війною, а виробництвом. Наше підприємство надає волонтерську допомогу бійцям, але краще б ми надавали більшу допомогу в питаннях будівництва чи в соціальній сфері.

— Можете щось сказати про своїх конкурентів?

— На виборах друзів немає. Кожен із тих, хто балотується, конкурує один з одним. Я свідомо не буду критикувати своїх конкурентів. Є кандидати від влади, є кандидати від опозиції, а я, Віктор Лотоус, вважаю себе кандидатом від людей, яким намагаюсь реально допомогти. Лише вони були, є і будуть моїми суддями.

На жаль, більшість моїх опонентів звикли ставитися до людей, як за радянських часів. Вони ніби живуть у минулому столітті, однак зараз уже новий час, який потребує професіоналів і великого здоров'я, щоб витримати серйозні фізичні наван-

таження депутатської роботи. Переконаний, саме нові люди здатні вирішити старі проблеми.

— Але ж нашим виборцям усе ще потрібна «сильна рука», здатна вирішувати економічні проблеми їх територіальних громад.

— Я це добре розумію і, будучи керівником такого потужного підприємства, яке має більше десяти тисяч працівників і їх середню зарплату майже шість тисяч гривень, навчився певним чином дбати про людей, відгукуватися на їх потреби. Варто сказати, що ВАТ «Полтавський гірничо-збагачувальний комбінат» — зразок якісного функціонування системи управління охороною праці, у яку вкладаємо чималі кошти. Бо для нас головне — людина, її здоров'я та благополуччя, і лише потім — питання виробництва.

Я Вам скажу таку свою думку про «сильну руку». В моєму розумінні «сильна рука» — це нетерпимість до корупції, благополуччя кожної людини, тобто її соціальна захищеність; уміння керувати командою і добиватися результату. Таких людей поважають прості виборці.

— На підтримку яких груп людей сподіваєтесь?

— Знаєте, я не розділяю людей на окремі групи. Я легко знаходжу спільну мову з підприємцями, оскільки знаю їх проблематику. Так само розумію і людей праці, які кожен день виживають, працюючи за копійки. Маю про що спілкуватися і зі старшими людьми. Наприклад, під час зустрічі мені кажуть: «Ми своє відпрацювали, нехай тепер прийдуть молоді та допоможуть нам». Так і має бути. Життя навчило мене питати у старших людей поради, щоб не переривати зв'язок поколінь. У старших є мудрі поради, які допоможуть нам продовжити їх справу.

Я не належу до номенклатурних бізнесменів, що отримав дармово майно, а є людиною, котра добилася всього самостійно. Знаю, у нашому окрузі є багато талановитої молоді, яка прагне отримати роботу, чесно працювати і мати умови для самореалізації. Саме вони зроблять Україну замочною!

Головне, дати можливість людям самим себе забезпечити. А нині — новому депутату і всім виборцям треба боротися за зменшення корупції й тиску контролюючих структур. Це не відбудеться за один день. Але колись це треба починати робити!

Розмову вів Олександр ЗІНЧЕНКО

РОЗ'ЯСНЕННЯ

Встановлено державні соціальні стандарты у сфері житлово- комунального обслуговування

СТОСОВНО СОЦІАЛЬНИХ НОРМ
ЖИТЛА ТА СОЦІАЛЬНИХ НОРМАТИВІВ
КОРИСТУВАННЯ ЖИТЛОВО-
КОМУНАЛЬНИМИ ПОСЛУГАМИ ДЛЯ
НАДАННЯ ПІЛЬГ І СУБСИДІЙ

Постановою Кабінету Міністрів України від 06.08.2014 № 409 «Про встановлення державних соціальних стандартів у сфері житлово-комунального обслуговування» (далі – постанова) затверджено соціальні норми житла (для оплати користування житлом, централізованого та індивідуального опалення) та соціальні нормативи користування житлово-комунальними послугами (централізоване постачання холодної і гарячої води, централізоване водовідведення, електропостачання, газопостачання, вивезення побутових відходів) для надання пільг та субсидій на оплату житлово-комунальних послуг.

Соціальна норма житла для надання пільг залишилася на рівні нині діючих норм площі житла: 21 кв. м площі на одну особу та додатково 10,5 кв. м на сім'ю, а для сімей ветеранів війни, що складаються лише з непрацездатних осіб (статті 12, 13, 14 і 15 Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту»), для опалення житла у разі використання газу для опалення — 42 кв. м опалюваної площі на одну особу, яка має право на знижку плати, та додатково 21 кв. м на сім'ю.

Соціальну норму житла для надання субсидій встановлено у розмірі 13,65 кв. м площі на одну особу та додатково 35,22 кв. м на домогосподарство, тобто 48,87 кв. м на одну особу.

Звертаємо увагу, що постановою передбачено застосування регіональних коригуючих коефіцієнтів до соціальних нормативів користування послугами газопостачання та електропостачання для індивідуального опалення (додаток до постанови Кабінету Міністрів України від 06.08.2014 № 409).

Постановою встановлені єдині для всієї України соціальні нормативи споживання холодної і гарячої води, водовідведення, вивезення побутових відходів. Нині норми споживання цих послуг для надання пільг і субсидій встановлюються органами місцевого самоврядування.

Слід зазначити, що соціальний норматив споживання теплової енергії на опалення житла постановою не передбачено. Для нарахування пільг і субсидій на оплату послуги з централізованого опалення застосовуються норми споживання, встановлені органами місцевого самоврядування.

Оскільки нарахування плати за централізоване постачання холодної і гарячої води у разі відсутності лічильників буде здійснюватися за нормами, затвердженими органами місцевого самоврядування, а пільги і субсидії надаватимуться на соціальний норматив, постановою передбачено, що нарахування плати за користування відповідними послугами для інвалідів війни у разі відсутності лічильників буде здійснюватися згідно з соціальними нормативами, встановленими постановою.

Постановою запроваджено норми користування послугами з електропостачання за відсутності централізованого постачання гарячої води для будинків, необладнаних стаціонарними електроплитами (за відсутності газових водонагрівальних приладів), та будинків, обладнаних стаціонарними електроплитами.

Звертаємо увагу, що з 1 січня 2018 року встановлені зменшені соціальні нормативи на послуги з електропостачання. Такий підхід обумовлений тим, що Урядом вживаються енергоощадні заходи, зокрема заплановано поступовий перехід на нові технології щодо застосування енергоефективних засобів освітлення (люмінесцентних ламп тощо).

Постановою визнано такими, що втратили чинність:

- постанову Кабінету Міністрів України від 01.12.1995 № 959 «Про встановлення тимчасових норм споживання населенням електроенергії та природного газу, на оплату яких надається субсидія»;

- постанову Кабінету Міністрів України від 01.08.1996 № 879 «Про встановлення норм користування житлово-комунальними послугами громадянами, які мають пільги щодо їх оплати».

Управління праці та соціального захисту населення РДА

Малюнок Сергія ЛОБАЧА.

ШКІЛЬНА ОРБИТА

ДОБРЕ СЛОВО

Нехай не міліє джерело людяності

Жити — це означає, насамперед, бути патріотом своєї Вітчизни, любити й цінувати все, що оточує нас. Уміти берегти її шанувати, звеличувати, удосконалювати людську любов — найтонше й найпримхливіше, найтендітніше й найміцніше, найкрихітніше й наймогутніше, наймудріше і найбагатіше багатство людського духу, духу доброти.

Учителька Новогалячинської школи Л.А.Павлюк береже у дитячій душі віру у високе, ідеальне, непорушне. Перед дитиною, яка тільки-но переступила шкільний поріг, вона відкриває світ знань.

Найпростіше і наймогутніше її багатство — любов, яка діє на дитину, як музика, як чарівна краса, що полонить душу. Це багатство постійно настроює найчутливішу струну дитячого серця на сприймання слова, доброї волі, ласки й сердечності. Добро і тільки добро, коли воно для дітей, — це завжди пам'ятає невтомна вчителька Л.А.Павлюк. І через усе це червоною ниткою проходить її праця, — невсипуща і невтомна, яка примножує багатство людського духу як у своїй, так і в дитячих душах.

Хай ніколи не згасне її доброта і ширість у серці. Хай Бог дає їй наснаги й сили у нелегкій роботі з підростаючим поколінням.

Е.ГЕЛЯКА, Н.ЖИЛА, А.ТКАЧУК — батьки учнів, смт Нова Галечина

ШАНОВНІ ОСВІТЯНИ! ПРИЙМІТЬ НАЙТЕПЛІШІ ВІТАННЯ З НАГОДИ ВАШОГО ПРОФЕСІЙНОГО СВЯТА!

Бажаю вам міцного здоров'я, миру, натхнення у високому служінні обраній професії.

Щиро дякую вам за невтомну і копійку працю, за ваші терпіння і талант.

Упевнений, що справа, якій віддаєте всі свої сили, знання та енергію, примножить славу рідного краю, а ваші вихованці є і будуть гордістю держави!

З теплом і добром — Народний депутат України Олексій ЛЕЛЮК

НАСТАВНИКИ

Родом із Солоницької школи

(Продовження.
Початок — у № 36 від 5 вересня)

Розумне, добре, вічне школа сіє. Багато в ній навчилось і зросло. Поки є школа — ще живе надія. Доки є школа — дихає село!

Н.Кравченко

Система керування школою проста. Запорука ж успіху — у спільних діях директора школи та двох його заступників. Школа має підтримку районної державної адміністрації та місцевої виконавчої влади. А ще у школі склалася практика залучення батьків і спонсорів до розв'язання матеріальних проблем.

Директор школи, Борис Іванович Чернушенко, як окремішня особистість і головна фігура у школі усвідомлює себе таким і є добрим господарем свого навчального закладу. Багаторічний педагогічний стаж (47 років) став підставою для того, щоб вважати нинішнього директора основоположником Солоницької школи радянських часів. Це його руки підняли школу з руїн, воскресили її із забуття на зорі Незалежності.

Борис Іванович має ораторські здібності й неперевершений талант навчати. Він блискуче викладає дітям історію. За майже півстоліття педагогічної діяльності має регіональні й Міністерські нагороди, зокрема «За розвиток освіти на Полтавщині». Є відмінником освіти України.

Завдяки його професіоналізму, вмінню об'єднувати навколо себе однодумців, таланту керівника, дбайливому ставленню до людей школа досягає позитивних результатів. У постаті Бориса Івановича відчувається висока сутність лету вчителя. Погляд часто здається суворим і просвічує, мов рентген. Але насправді Борис Іванович — добра і віддана справі людина.

Сьогодні, коли владарює мораль спритніших, він лишається вірним своїм політичним ідеалам і педагогічним традиціям. Як і раніше, вимагає від учнів дисциплінованості, культури поведінки, старанності.

20 лютого цього року на шкільній лінійці, присвяченій його 70-річному ювілею, розчулений словами дітей, Борис Іванович частував усіх солодощами і дякував. А школа дякувала йому.

Перші помічники директора — його заступники. Прикметно, що школа має власну систему організації різноманітних методичних заходів завдяки заступникові директора з навчально-виховної роботи, ерудиту і всебічно обдарованій особистості Тетяні Михайлівні Смерчинській. Захоплена красою слова, філолог, учитель російської мови та світової літератури, вона досягла особистих звершень і кар'єрних перемог. Педагогічний стаж — 22 роки. З них 5 років працює завучем.

Під керівництвом професіонала,

людини, яка звикла виконувати роботу лише якісно, у школі нестандартно проходять районні та шкільні методичні заходи. Учителі підтверджують свої категорії та педагогічні звання, проходячи чергову атестацію. Завдяки діловим якостям завуча, у школі створено сприятливий мікроклімат, а між педагогами встановилися ділові фахові стосунки.

У наші дні, коли відбувається переоцінка цінностей, моральних якостей людини, отже й дитини, нелегко займатися вихованням учнів. Останні дев'ять років заступником директора з виховної роботи школи працює Олена Іванівна Кобеляцька. Колишня випускниця Пригарівської школи, за фахом учитель початкових класів і практичний психолог. Натура сильна, активна, смілива. Впевнено, як і своєю автівкою, керує учнівським колективом, залучаючи до позакласної роботи. З усього розмаїття напрямків і завдань виховання українського громадянина вибирає головне й одвічне: моральність, любов до праці, патріотизм. Знання з психології стають у нагоді у процесі пошуку методів організації, зацікавлення учнів. Олена Іванівна намагається розглядати в душі дитини те, чого не бачать учителі на уроці. Забезпечити комфортні умови перебування учня у школі, особливо тих, хто має низьку успішність. Розмовляючи з дитиною, забуває про свій вік і мимохіть стає їх ровесницею.

Олена Іванівна — учитель I категорії з 14-річним стажем роботи, сумлінна працівниця. Її вихованці беруть участь у всіх дитячих конкурсах, аж до республіканського рівня. Проблематичність виховної роботи полягає у «строкатості» учнівського колективу. Село, розташоване поряд із шосейною дорогою, приваблює переселенців, нерідко сім'ї не зовсім благополучні, а їх діти мають важкий характер.

Робота заступника директора з виховної роботи досить об'ємна і клопітна. Та Олена Іванівна не скаржиться, вже звикла. Немов із пазлів, складає дитячі характери, іде в ногу з часом, цікавиться усім сучасним, модним, щоби краще розуміти своїх вихованців, бо не може працювати упівсилу.

З такою командою заступників Бориса Івановичу кожна справа до снаги, а будь-який стратегічний план неодмінно буде реалізований. Бо ж керівництво школи давно довело свою дієздатність. За цифрами і фактами звітності добре видно налагоджену тісну співпрацю адміністрації школи.

(Далі про колектив Солоницької школи читайте у наступних номерах газети).

Ніла КРАВЧЕНКО, учитель-логопед

ВАМ ДОВІРЕНО НАЙДОРОЖЧЕ — МАЙБУТНЄ НАШИХ ДІТЕЙ

ШАНОВНІ ПРАЦІВНИКИ ОСВІТНЬОЇ ГАЛУЗІ!

ДОРОГІ ВЕТЕРАНИ ПЕДАГОГІЧНОЇ НИВИ, УСІ, ХТО ПОВ'ЯЗАВ СВОЄ ЖИТТЯ ЗІ ШКОЛОЮ, З ДІТЬМИ!

Прийміть щирі вітання із професійним святом, яке традиційно відзначаємо у першу неділю жовтня, — Днем працівників освіти. Справедливим буде зауважити, що це свято не лише учителів, а й усієї шкільної родини, усіх, хто навчає і виховує, хто надає технічні, бухгалтерські і медичні послуги, хто здійснює психологічний супровід, оздоровлює і харчує. За роки свого існування воно стало воістину всенародним. У цей день, багато років поспіль, мільйони українських вихованців, школярів, студентів кажуть добрі і теплі слова своїм педагогам, наставникам. Із особливими почуттями згадують своїх учителів і ті, хто уже пройшов шлях навчання і йде по життю, спираючись на цінний багажотриманих знань.

Місія учителя важка, але благородна. Тут потрібні не тільки глибокі та різнобічні знання і практичний досвід, а, перш за все, безмежна любов до людей, безмірне терпіння і відданість раз і назавжди обраній справі; здатність розуміти, співпереживати і завжди приходити на допомогу; уміти прощати і в будь-якій ситуації йти тільки вперед.

Упевнена, що наші дорогі педагоги завжди на висоті: і з точки зору професійної майстерності, і у кращих проявах людських якостей, і у громадянській позиції.

Бути вчителем — це високе покликання, особливий талант. Ви даєте своїм вихованцям знання, прищеплюєте їм високі моральні поняття честі і гідності, добра і справедливості, розвиваєте кращі особистісні якості, здатність творчо мислити і приймати самостійні рішення, відкриваєте перед кожним величезний світ із вибором тисячі життєвих доріг.

Суспільство, визначаючи освіту одним із пріоритетних напрямків розвитку держави, довіряє педагогам найдорожче — майбутнє своїх дітей, а значить — майбутнє України.

Учитель — це завжди працелюб і подвижник своєї справи. Тільки сильна духом людина може витримати те колосальне навантаження і стрімкий темп безперервної довершеності, які супроводжують роботу з учасниками навчально-виховного процесу незалежно від того, чи ходять вони іще в дитячий садок, чи засвоюють шкільну програму, чи вже отримують професійні знання. Тому в учительській професії завжди залишалися найкращі, віддані справі розвитку освіти люди — золотий фонд, опора і гордість країни. Приємно, що з кожним роком серед учителів району все більше тих, хто свій багатолітній досвід помножує на інноваційні підходи, тим самим задовольняючи потреби дітей інформаційної епохи. Упевнено засвоюють кращі педагогічні традиції молоді педагоги, додаючи свою енергію, сучасні знання і навички, завдяки яким школа отримує внутрішній імпульс розвитку. Та не забуваємо і те, що підвалини сьогодняшнім успіхам у галузі освіти заклали наші попередники, шановні ветерани педагогічної ниви, люди, які власним прикладом і працею дбали про позитивний імідж освіти району. Ви, шановні колеги, і сьогодні разом із нами, ми відчуваємо щоденно вашу підтримку, ваш бойовий дух, що є дороговказом для тих, хто починає трудовий шлях, для тих, хто розгубився у круговерті сьогодення чи втратив життєві орієнтири.

Низький вам уклін, шановні педагоги, щира вдячність усім працівникам освітньої галузі, за нелегку працю! Бажаю усім подальших успіхів на професійному поприщі, благополуччя, міцного здоров'я, миру і згоди, вдячних і наполегливих у досягненні мети учнів, які зможуть виправдати ваші надії!

Світлана ТРИГУБЕНКО, начальник відділу освіти, сім'ї та молоді РДА

ЗАХОДИ

МАНУЙЛІВСЬКИЙ «КВІТКОВИЙ ВЕРНІСАЖ»

Нещодавно, вересневої погожої днини, у Мануйлівській загальноосвітній школі відбулася виставка-конкурс «Квітковий вернісаж» на тему «Україна — єдина країна».

Уся школа забула різнобарв'ям і красою, наповнилася пахощами осінніх квітів. Уяві, фантазії, вигадливості вчителів та учнів не було меж. Старшокласники виявили ініціативу, багатство внутрішнього світу і представили такі композиції: «Разом ми — одна сім'я, українці — наше ім'я!», «Наша слава Україна — наше щастя і наш рай» (9 клас), «Україно, лиш тобі серця даруємо палкі!». Видно, що вони вболівають, переживають за долю країни у цей нелегкий час.

Учні молодших класів разом зі своїми класоводами порадували всіх присутніх радісними, оптимістичними роботами: «Я люблю Україну», «Мир на землі — це дім, мама й тато», «Слава небесній сотні!» (1 кл.), «Ми — Шевченкова родина, ми єдина Україна», «Ой ти, ненько-Україно, я тебе кохаю», «Ні!» — війні» (3 клас). Діти дарували тепло своїх долоньок і сердець воїнам — захисникам Батьківщини, які воюють на сході України. Сили волі вам, дорогі наші солдати, мужності, терпіння! Нехай оберігає вас Господь! Повертайтеся швидше додому з перемогою, живі і здорові!

М.БЕЛЯЄВА, педагог-організатор

НА ЖИТТЄВИХ ПЕРЕХРЕСТЯХ

**ВОНА
РОЗПИСАЛАСЯ
НА РЕЙХСТАЗІ**Закінчення.
Початок — стор. 4.

Днів через три-чотири мені дозволили розписатися на Рейхстазі. Разом із пораненими. Я маленька, так мене хлопці підняли і тримали на плечах. «Піддубна», — написала я...

Якою тоді вона була? Щасливою! На грудях сяяла медаль «За відвагу». Потім додався орден Вітчизняної війни та велика кількість інших нагород. Вона могла б стати лікарем: направлення їй дали, рік навіть навчалась у Харківському медінституті. А потім з'явився льотчик-випробувач. Казанцев не воював, він навчав інших літати на винищувачах. Його переводили у Казахстан і вона, вірна жінка військового, кинувши навчання, поїхала за чоловіком...

— Кохання, романтика, надія на щастя — здавалось, ми все це завоювали, зіграли важливу роль, — розповідає фронтовичка.

Вона подумки повертається у далеку юність, у очі загораються іскорки — це від добрих спогадів. Була любов...

Антоніна Михайлівна ніколи не полишала медицини, ставши не військовим, а мирним фельдшером. Складності з'явилися, коли чоловіка у 1948 році демобілізували. Із первістком на руках вони поїхали в Ульяновську область, до його батьків. Сім'я збільшилась іще на вісім чоловік. Тісно, зате тепло, — так думалось. Та льотчику ж потрібен був простір. Уже на початку 50-х Антоніна зрозуміла, що щастя її примарне. Як за соломинку, ухопилася за заклик на цілину. Не злякалась, що двоє малят на руках, працювала в Аблязово і Зінгейці, де її досі пам'ятають... Але сім'ю врятувати не вдалося.

У кінці 70-х приїхала із трьома синами на рідну Полтавщину, після 20-річного проживання на Уралі, де, однак, лишилася донька з сім'єю.

У Йосипівці аждо виходу на заслужений відпочинок працювала Антоніна Михайлівна фельдшером. Знають її як душевну, чуйну і порядну людину. Захворів хто у сім'ї — Антоніні Михайлівні тільки дайте знати. Ні ніч, ані непогода не ставали їй на заваді прийти на допомогу людям. Крім роботи, жила ще й піснюю: мала прекрасний голос, і жоден концерт у селі не обходився без участі Антоніни Михайлівни.

До життєвих проблем додалися передчасна смерть сина, стрімка втрата зору. Не зламалась. Витримала.

Цього року у нашому селі, у супроводі молодшого сина, була ця високоповажна жінка лише двічі.

«Михайлівна приїхала!» — радіє село. Добрим словом, порадою і щирою усмішкою огортає всіх вона при зустрічі. «Якби здоров'я було, бувала б частіше», — посміхається Антоніна Михайлівна. Та здоров'ям у дев'яносто з гачком років уже не дуже похвалились.

Вечоріло... Розставатися не хотілось. Якось по-дивному тепло було на душі. Дивився я на сивочолу Михайлівну, подумки гордився і дивувався нею, її відмінною пам'яттю, її великим життєвим досвідом.

— Я пронесла через життя пам'ять про тих, кого пощастило зустріти і кого уже немає серед живих. Я вдячна Богу, що направляє мене на ум-розум, що допомагає у справах хороших. Якби не Господь, то я б пропала, прожила б життя своє даремно, — говорить про себе учасниця Великої Вітчизняної війни.

Дорогою додому ще довго перед очима стояв образ Антоніни Михайлівни, яка на прощання сказала: «Найцінніші у світі — людське життя і мир. Тому здоров'я вам і миру. Спасибі вам усім за пам'ять про Велику Перемогу. Спасибі, що згадуєте мене».

Владислав МАНЬКО
м.Кременчук — смт Козельщина

НЕЗВИЧАЙНИЙ УРОК

Увага! Діти на дорозі!

25 вересня у рамках місячника безпеки дорожнього руху «Увага! Діти на дорозі!» у Пашківській загальноосвітній школі I-III ступенів відбувся незвичайний урок: до учнів завітав інспектор відділення ДАІ з обслуговування Козельщинського району, старший лейтенант міліції Едуард Вікторович Рубан. Школярі зібралися в актовій залі. Едуард Вікторович провів змістовну та цікаву лекцію про засоби регулювання дорожнього руху, регульовані та нерегульовані перехрестя і правила їх переходу, види світлофорів, перехід проїзної частини за умов обмеженої оглядовості та недостатньої видимості. Діти уважно слухали інспектора, а по закінченню розповіді впевнено відповідали на запитання про правила дорожнього руху.

Такі заняття з працівниками ДАІ дуже важливі і потрібні. Вони несуть пізнавальну функцію та стимулюють учнів до виконання правил дорожнього руху. Адміністрація Пашківської ЗОШ I-III ступенів висловлює подяку Е.В.Рубану та має надію, що такі зустрічі матимуть систематичний характер.

Леся БОРОВИЦЬКА,
заступник директора з виховної роботи Пашківської ЗОШ I-III ст.

АКЦІЯ

Якщо дружно — не буде нам сутужно!

Роботи вистачило всім. Наприклад, доки мама Аліна фарбувала гойдалку, її син Ярослав проявляв інтерес до справжньої чоловічої роботи: тут пішли в хід пилка і дріль, молотки і цвяхи, адже одна з карусельок — практично без кріселець, на іншій такождощечки відірвані. Тим часом маленький Костя в захваті від маминої роботи: художниця Валерія Єгорова прикрасила дах казкового будиночка такими кетягами калини, що кортить ягідку смикнути, на стовбурі дерева примостила мухомори й метелика, лавки під її пензлем стали також веселі й барвисті. Приєднався до нас і Сергій В'юн. До речі, він раніше прикрасив сквер авторською роботою — минулого року власноруч змайстрував і встановив обч центральній алеї зручну лавку зі спинкою. Якщо присядете на неї, згадайте добрим словом цього майстровитого хлопця.

А ми висловимо вдячність підприємцям, які безкоштовно надали фарбу, щоб у барви нашого прапора і кольори народної вишиванки «одягнути» паркові споруди. Це Анатолій Дніпровський, Олександр Дереча, Олег Мусійченко, Володимир Пожитько, Сергій Проскурня. Завітав до нас і майстер усяких добрих справ Іван Кравченко, узв'язав виготовити сідці до казкового будиночка. «Сюди б іще пісочку завезти, бо пусте голубий «кораблик», — плануємо разом. Найстарший наш волонтер, Володимир Дереча, запропонував продовжити роботу в понеділок, адже за день усього не встигаємо. Оскільки

ки був суботній день вересневої пори весіль, до нас на майданчик приходили й молодята. Голова РО ВО «Свобода» Ганна Міщенко сердечно привітала з одруженням Олексія і Марину, Олега й Аліну, побажала молодим сім'ям любові й злагоди, і, звичайно, діждати лелеку та виховати достойних українців.

Д.ФІДРЯ, член НСЖУ

Фото **О.ДЕРЕЧІ** та **І.КРАВЧЕНКА**

НАБРИДЛО!

ЯКЩО НЕ ДОПОМОЖЕ МІЛІЦІЯ — ДІЛО ЗА ГРОМАДОЮ

Ніхто не буде заперечувати той факт, що протягом останніх років Козельщина змінилася на краще. Чого варті лише трояндові квітники у центрі, встановлення бетонних парканів біля селищного скверу та в інших громадських місцях. І всі наче-то хочуть, щоб наше селище й

надалі було гарним, доглянутим і привабливим. Усі — тільки «за». Тоді ж хто ламає тільки-но висаджені молоденькі берізки? Хто викопає і краде трояндові куци? Хто, врешті-решт, трощить гарні декоративні огорожі у центрі? Причому, винуватці всього цього досі не встановлені й не покарані, хоча селищна рада після кожного такого випадку подає відповідні заяви у райвідділі внутрішніх справ.

Як щойно стало відомо, протягом кількох останніх днів знову було розбито 14 секцій бетонного паркану побіля скверу та двоповерхового житлового будинку по вулиці Радянській. Закликати до совісті тих, хто це зробив, — річ марна. Можливо, тому варто звернутися до свідомості патріотів селища: якщо ви стали свідками таких ганебних випадків і бачили, хто це зробив, — повідомляйте про них селищну раду, будемо гуртом та разом «перевиховувати» таких силачів. Якими методами — не питання, їх є багато, було б кого виховувати.

Надія ЛИТВИН

5 жовтня святкує свій 40-річний ювілей моя дорога хрещениця — Діна Борисівна Артюх із с. Дяченко.

Нехай у тебе все прекрасним буде,
Щоб квітло щастям все твоє життя,
Щоб поважали завжди тебе люди
І кохання не згасало почуття.
Тобі найкращі в світі побажання —
В достатку і здоров'ї вік прожить,
Нехай здійсняться всі твої бажання
І хай Господь тебе благословить!

З любов'ю — хрещена.

ВЕЛИКЕ СПАСИБІ ПОДЯКА І ДОЗЕМНИЙ УКЛІН

У рамках проведення часткової мобілізації Комсомольсько-Козельщинський ОРВК 2 серпня призвав на службу до лав ЗСУ і нашого сина і чоловіка Миколу Сомойленку.

Хочемо висловити вдячність генеральному директору ТОВ АФ «Добробут» Олександрові Коваленку та начальнику служби безпеки ТОВ АФ «Добробут» Віктору Марченко за придбання та доставку бронжилета у військову частину м. Чулувева. Також від усієї родини дякуємо всім небайдужим людям, депутатам Говтвянської сільської ради, які долучилися до збору коштів для придбання іншої військової амуніції, медикаментів та речей, необхідних для військової служби. Хто стільки міг — від друзів і знайомих, кумів, від молоді і людей похилого віку, жителів села Буняківки і села Говтви.

Велике вам усім спасибі й доземний уклін за таку суттєву допомогу. Хай Господь оберігає ваші родини! Хай прийде мир і спокій на нашу землю!

Батьки, дружина.

УВАГА!

БУДЬТЕ ПИЛЬНИМИ І ВІДПОВІДАЛЬНИМИ!

Звертаюся до мешканців Козельщинського району та військовозобов'язаних, у першу чергу з числа добровольців та патріотично налаштованих громадян, що проживають у сільській місцевості й перебувають на первинному обліку в сільських і селищних радах. Задля недопущення диверсій і терористичних актів у зонах відповідальності військових комісаріатів та активізації роботи з формування загонів самооборони закликаю до посилення вашої пильності.

Про всі факти переміщення підозрілих осіб, у першу чергу, які мають спортивну статуру, нехарактерну для нашої місцевості вимову або при спробі спілкування не йдуть на контакт, переміщуються групами, погано орієнтуються на місцевості, взуті в армійські черевики, а також разі виявлення сумок та пакетів, що залишилися без господарів у людних місцях — на вокзалах, ринках, біля навчальних закладів, магазинів, — негайно телефонуйте до міліції за номером 102, або за телефонами довіри Служби безпеки України: **0532 56 28 26** або **0532 5118 38**.

Для отримання повісток про виклик до військового комісаріату та на збірні пункти за фактом оповіщення вас особисто або через родичів, по телефону сільською або селищною радою — вам необхідно особисто прийти до пунктів збору сільських (селищних) рад за місцем перебування на первинному військовому обліку для подальшого отримання персонального повістки.

За більш детальними роз'ясненнями необхідно звертатися до сільських і селищних голів або до військового комісаріату за телефонами:

05348 -2164 — черговий військового комісаріату (цілодобово); **3-14-46** — призовна дільниця Козельщинського району (понеділок, середа, п'ятниця з 8.00 до 16.00).

Е.МАРЧЕНКО, військовий комісар Комсомольсько-Козельщинського об'єднаного міського військового комісаріату, підполковник

ВІЗЬМУ В ОРЕНДУ

- паї, КУПЛЮ право на користування землями, виділеними під СФГ, інші варіанти. Тел. **095 666 64 66, 098 103 34 65.**

- бар або приміщення під бар. Тел. **097 830 85 21.**

Графік особистого прийому виборців Козельщинського району депутатом обласної ради КОВАЛЕНКОМ

Олександром Андрійовичем у IV кварталі 2014 року

Козельщинська районна рада — 7 жовтня;
Лутовинівська сільська рада — 16 жовтня;
Бреусівська сільська рада — 28 жовтня;
Рибалківська сільська рада — 12 листопада;
Висококулівська сільська рада — 25 листопада;
Говтвянська сільська рада — 5 грудня;
Оленівська сільська рада — 11 грудня;
Приліпська сільська рада — 26 грудня.

СОЦЗАХИСТ

БЕЗКОШТОВНЕ САНАТОРНО-КУРОРТНЕ ЛІКУВАННЯ

Відповідно до Порядку забезпечення санаторно-курортними путівками деяких категорій громадян органами праці та соціального захисту населення, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 22.02.2006 № 187, органи праці та соціального захисту населення забезпечують за рахунок коштів державного бюджету безплатними путівками до санаторно-курортних закладів інвалідів війни позачерговою чергою (із січня по грудень); учасників бойових дій щороку (із січня по грудень); учасників війни, осіб, на яких поширюється чинність Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту» один раз на два роки; інвалідів загального захворювання та інвалідів з дитинства — у порядку черговості в міру надходження путівок.

Для одержання путівки необхідно звернутися до управління праці та соціального захисту населення Козельщинської райдержадміністрації з заявою та медичною довідкою лікувальної установи за формою 070/О.

На даний час управління праці та соціального захисту населення Козельщинської райдержадміністрації має можливість на період листопад - грудень 2014 року направити ветеранів війни та осіб, на яких поширюється чинність Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту» на лікування в санаторії «Сосновий бір» у Зінькові та «Нові Санжари» у Нових Санжарах.

Телефон для довідок: **3-22-34**

І.ЖАЙВОРОНОК, начальник УПСЗН

ДО ВІДОМА НАСЕЛЕННЯ

РОЗПОЧАТО МІСЯЧНИК ДОБРОВОЛЬНОЇ ЗДАЧІ ЗБРОЇ

Задля припинення неконтрольованого розповсюдження зброї, боеприпасів, вибухових матеріалів та спеціальних засобів, профілактики злочинів з її використанням, а також реєстрації мисливської та газової зброї, яка незаконно зберігається у громадян, з 01.10 по 01.11.2014 року на території Полтавської області проводиться місячник добровільної здачі населенням зброї, боеприпасів, вибухових матеріалів та спеціальних засобів.

Громадяни, які незаконно утримують незареєстровану зброю, можуть у період місячника здати її до органів внутрішніх справ та звільнитися від відповідальності за її незаконне зберігання. У відповідності до частини 1 ст. 263 Кримінального кодексу України носіння, зберігання, придбання, виготовлення або збут вогнепальної зброї (крім гладкоствольної), боеприпасів або вибухових речовин, без відповідного дозволу, карається позбавленням волі на термін від двох до п'яти років. Але слід пам'ятати, що відповідно до частини 3 статті 263 «звільняється від кримінальної відповідальності особа, яка вчинила злочин, передбачений частинами першою або другою цієї статті, якщо вона добровільно здала органам влади зброю, бойові припаси, вибухові речовини або вибухові пристрої.»

Тож усіх громадян, які мають незареєстровану вогнепальну, газову, холодну та іншу зброю, а також громадян, які знайшли зброю та боеприпаси часів Другої Світової війни, просимо звернутися до працівника дозвільної системи Козельщинського районного відділу внутрішніх справ для її реєстрації або здачі та прийняття відповідного рішення.

М.ГРУЗІН, в.о. начальника Козельщинського РВ, майор міліції

ПРОДАМ

- дві ділянки 10,7 та 0,23 га для будівництва та ведення с/г у с. Лутовинівці. Підведено газ, світло, воду. Ціна договірна. Тел. **099 298 97 22, 098 560 60 78.**

- терміново приміщення під склади, магазини, виробництво, або інше, 500 м². Вул. Комсомольська, 31, електрифіковані, вода, газ у дворі. (колишній МШБД-9). НЕДОРОГО. Тел. **095 666 64 66, 098 103 34 65.**

- газифікований будинок у смт Козельщині, 0,15 га землі, гараж, сарай, погріб. 15.000 у.о. Тел. **066 782 19 13.**

- будинок у с. Лутовинівці на вул. Калініна, 11. Тел. **066 435 61 44.**

- однокімнатну квартиру у смт Козельщині на вул. Радянській, 5, у двоповерховому будинку на 1-му поверсі. Квартира у відмінному стані, після ремонту. Загальна площа 36,9 м². Тел. **095 340 90 45, 068 344 58 07.**

- **ВАЗ-1119 «Калина»** 2008 р.в., 60 тис км, червоного кольору, ЕПК, скло підйімачі, МР-3, не бита, не фарбована, стан відмінний. Тел. **066 627 07 66, 067 876 24 92.**

- **ЗАЗ Ланос-1,5** інж.2013г/в. Люксовая комплектація, газ/бензин. Оформлення за мой счет. Возможна рассрочка на длительный срок. Тел. **096 155 53 53.**

- **корову** голштинської породи на утримання 2008 р.н., тільна 2 місяці; **телицю** червоно-рябу, тільна три місяці. Тел. **066 093 09 37.**

- **корову** лебединської породи за третім телям; **свинку** пороску китайської породи. Ціна договірна. Тел. **096 321 84 92.**

- саджанці крупноплідної і ремонтантної малини та полуниці. *Звертатися: с. Чапаєвка, Валерій Григорович Неберя, тел. 097 770 37 10, (05342) 9-33-34.*

- **кримський ракушняк, газоблок, доска, брус, уголь.** СУПЕРЦЕНА! Тел. **096-0000-144, 095-0000-144, 093-0000-144.**

- **картоплесаджалку** (СН-4Б) та **картоплекопалку** (КТН). Гарний робочий стан. Ціна договірна. Тел. **096 973 11 72.**

- **мотоцикл** з коляскою МТ-10-36. Тел. **9-44-69.**

- **вугілля** «Антрацит». Тел. **050 764 66 90.**

- **дрова.** Тел. **066 778 68 43.**

КУПЛЮ: телят, корів, биків, кіз, баранів, коней. Цілодобово. Дорого. Вимушений забій. Тел. **066 267 41 85.**

ЗДАМ У НАЙМ

на тривалий термін 2-кімнатну квартиру, район п'ятиповерхівки. Тел. **050 544 04 30, 096 308 19 58.**

- бар або приміщення під бар. Тел. **097 830 85 21.**

ЗВАЖАТИ НЕПІЙСНИМ

Державний акт на земельну ділянку площею 0,25 га, серії IV-ПЛ № 005455, зареєстрований за № 150 від 27 червня 1997 року, виданий на ім'я **Надії Володимирівни Соломки.**

МІНЕРАЛЬНІ ДОБРИВА СТ.ПОТОКИ ОВЕРКОМ (05366) 2-44-92, 050-619-19-49

Відділ освіти, сім'ї та молоді Козельщинської райдержадміністрації та районна організація профспілкової працівників освіти і науки висловлюють щире співчуття учителю фізики та інформатики, голові первинної профспілкової організації Оленівської загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів **Олегу Івановичу Пархоменку,** його дружині, учителю математики **Галині Олександрівні,** та їх рідним і близьким з приводу непоправної втрати — смерті матері **Ольги Григорівни ПАРХОМЕНКО.**

На 55-му році після тяжкої хвороби пішов із життя **Валерій Євгенович ФІДРЯ,** учасник ліквідації аварії на Чорнобильській АЕС. Де б він не працював, його поважали скрізь за людяність, чуйність і надійність. Світла пам'ять про Валерія Євгеновича назавжди залишиться у наших серцях. Районна організація ветеранів та районне громадське об'єднання «Союз Чорнобиль України» висловлюють глибокі співчуття родині покійного і розділяємо з нею горе утрати.

МУЗИЧНЕ ОФОРМЛЕННЯ СВЯТ.

Професійний звук, два клавішники. Репертуар на всі смаки і вікові категорії. Тел.: **097 415 80 95, 066 893 44 82, 096 035 95 78**

ПОСЛУГИ

- Асфальтування, укладка тротуарної плитки. Швидко, якісно. Тел. **093 553 56 81, 097 907 83 34.**

- металоконструкції, паркани із профнастилу, ворота, козирки і т. д. профільна труба. Тел. **095 389 33 39, 098 988 28 82.**

- Надам допомогу сільській раді за умови виділення земельної ділянки під створення СФГ, або інше (від 500 грн./га виділеної землі. Тел. **095 666 64 66, 098 103 34 65;**

- надам послуги комбайна, КамАЗа, зернового, самоскида. Допомога у реалізації сільгосппродукції. Тел.: **099 48 92 555;**

- Ремонт бензопил, електропил, бензотримерів, косарок та інших двотактних двигунів. Тел. **050 591 11 32, 097 061 14 44, або другий поверх Універмагу.**

ДОСТАВЛЮ бут, щебінь, пісок, гранвідсів. Тел.: **097 994 53 01, Віктор.**

ЖИДКИЙ ПЕНОПЛАСТ, ТЕПЛОІЗОЛЯЦІЯ СТЕН, КРЫШ, ПЕРЕКРЫТИИ. ЕКОНОМІЯ ГАЗА 50%. 050-556-27-82, 097-744-22-00, 093-761-76-78

КУПЛЮ

- Підприємство купит в неограниченных количествах макулатуру, картон, пластиковую бутылку, бытовой пластик, термоусадочную пленку. Тел **095 600 78 89, 067 259 43 44.**

- дорого ВРХ живою вагою або м'ясом, молодняк, коней. Тел. **066 511 52 99, 099 307 28 94.**

- самовар на вугіллі випуску 1970-80 р.р.; балон газовий 50 л. Тел. **067 944 80 48, 095 693 83 12.**

- соняшник масляний, крупний, кондитерський. Будь-який об'єм. Тел. **099 489 25 55.**

КУПЛЮ телят, корів, биків, коней, кіз. Вимушений забій. Дорого. Тел. **066 865 85 95, 097 230 23 19.**

КУПЛЮ ДОРОГО: телят, корів, биків, коней, кіз. Вимушений забій. Тел. **066 713 26 02**

КУПЛЮ корів, биків, телят, коней, кіз. ДОРОГО. ЦІЛОДОБОВО. Вимушений забій. Тел. **095 77 48 574, 067 299 60 55.**

КУПЛЮ телят, корів, биків, коней. Дорого. Цілодобово. Вимушений забій. Тел. **066 966 94 86.**

Куплю ВРХ (биків, телиць, корів, коней, кіз, овець...). Тел. **066 269 80 63, 068 794 93 75.**

КУПЛЮ ГОРІХИ. Можливий самовивіз. Тел. **0503946867, 0939185473.**

Колектив та профспілковий комітет ТОВ «Козельщинський Комбікормовий завод» висловлює глибоке співчуття заступникові директора **Олегу Александровичу Гарцю** з приводу передчасної смерті матері **Єлизавети Андріївни ГАРЕЦЬ.**

5 жовтня минає 40 днів, як на 92-му році життя пішла за вічну межу шанована людина, кохана дружина, мама, бабуся — **Ольга Гнатівна ДРОБАХА** із с. Лутовинівки. Пам'ятаємо ласкавий погляд, посмішку твою. Для нас ти жива. Сумуємо без тебе. Нехай буде пухом тобі земля.

У вічній скорботі — чоловік, діти, онуки

ГОРОСКОП НА ТИЖДЕНЬ 6-12 ЖОВТНЯ

ОВЕН. Будьте дипломатичними і ввічливими у своїх проханнях. Не варто думати, що увесь світ обертається лише навколо вас. **Любов.** На цьому тижні ви мало часу зможете приділити своїй коханій людині. Тому вихідні дні поспішайте присвятити тільки їй. **Робота.** Зараз необхідно зробити те, чого вимагає від вас керівництво, але максимально швидко й ефективно. **Здоров'я.** Постійний пошук дипломатичних рішень і розумове напруження створять безліч ситуацій для нервового зриву.

ТЕЛЕЦЬ. Ваші плани руйнуються не через те, що погано продумані, а тому, що ви надмірно емоційні. **Любов.** У вас усе повинно скластися добре, правда, якщо ви не будете копірситися у минулому своєї коханої людини. **Робота.** Ви можете потрапити у неприємну ситуацію, якщо раптом надасте допомогу людині, яка вас про це не просила. **Здоров'я.** Розчарування у собі і своїх здібностях може загрожувати затьожною депресією, тому варто переключитися на справу, яка виходить у вас найкраще.

БЛИЗНЮКИ. Вам не варто будувати плани з приводу свого майбутнього із малознайомими людьми. Ви можете опинитися у неприємній ситуації. **Любов.** Вам не можна зараз занадто затримуватися на роботі, оскільки вдома назриває емоційний конфлікт. Він здатний перерости у затьожну «холодну війну». **Робота.** Хтось захоче використовувати ваші незадоволені амбіції і зробить так, що ви все різко поміняєте. Але потім буде шкодувати про це. **Здоров'я.** Різкі перепади настрою та емоцій сприяють викиду адреналіну. Існує ймовірність фізичної травми.

РАК. Намагайтеся виявляти неупередженість як у професійних справах, так і в любовній сфері. Інакше вашою добротою просто будуть користуватися. **Любов.** Ваше щастя у ваших руках. Не звертайте уваги на те, що говорять заздрисники. **Робота.** Варто сконцентруватися на виконанні своїх планів і завдань: якщо не будете відволікатися, досягнете у справах успіху. **Здоров'я.** Ваш зір під загрозою — варто знизити навантаження на очі.

ЛЕВ. Віддайте взятий раніше борг і будьте вдячні за допомогу. **Любов.** Можете сміливо будувати плани на майбутнє — зірки прислухатимуться до ваших прохань, як ніколи. **Робота.** Якщо у вас щось не виходить, зверніться до того, хто стикався із подібною проблемою. **Здоров'я.** Ваше погане самопочуття усього лише плід вашої фантазії — просто вам хочеться, щоб на вас звернули увагу. Краще знайдіть інший привід для цього.

ДІВА. Щоб підняти свій професійний рейтинг, не варто вкладати усі свої сили. Поки що будуйте фундамент майбутніх успіхів. **Любов.** Нове почуття закрутить вас у вирі емоцій. При цьому ви наберете багато дурниць. **Робота.** Не беріться за все одразу, інакше не зробите нічого. Зробіть мало, але якісно. **Здоров'я.** Зараз несприятливий період для любовних справ. Існує ризик розчарувань і депресій.

ТЕРЕЗИ. Намагайтеся адекватно реагувати на події. Інакше ви почнете роздувати з мухи величезного слона. **Любов.** У своїх висновках краще спиратися тільки на перевірені факти. Можливо, що ваші стосунки будуть перевірені брехнею на адресу вашого партнера. **Робота.** Не варто звертати увагу на критику. Краще придивіться до людини, яка це робить, і зрозумієте, що у неї просто погані настрої. **Здоров'я.** Існує ризик виникнення болю в області шиї. Це станеться через те, що хтось спробує викликати у вас почуття провини.

СКОРПІОН. Кожного дня будуть нові сюрпризи та несподіванки. Але це дозволить вам відкривати нові грані свого життя. **Любов.** Вам не варто перетворювати особисте життя в калейдоскопних відкриттів. Ви можете втратити того, хто вас щиро любить. **Робота.** Сміливо робіть кроки вперед, не звертаючи уваги на тих, кому страшно це робити. Але не втрачайте самоконтролю у критичних ситуаціях. **Здоров'я.** До вихідних вас здолає втома. Але вона буде не фізичною, а скоріш емоційною. Вам потрібно побути на свіжому повітрі.

СТРЕЛЕЦЬ. Увесь тиждень ви відчуватимете емоційний дискомфорт, а причина цього відкривається тільки на вихідних. **Любов.** Не намагайтеся завжди доводити свою правоту, навіть якщо ображені; дайте партнерові можливість реабілітуватися. **Робота.** Не потрібно зараз ставати в позу і зустрічати всі події грудьми. Іноді краще поспостерігати за тим, що відбувається, зі сторони. **Здоров'я.** Необачність і гарячковість — причини вашого нездужання. До них може ще додатися і застуда.

КОЗЕРІГ. Будьте готові до того, що вам доведеться вирішувати не тільки свої, але і чужі проблеми. **Любов.** Постарайтеся зараз не википувати свої негативні емоції на кохану людину — вона цього не заслуговує. **Робота.** Над вашими особистими справами будуть домінувати колективні. Через це ви втомитеся раніше, ніж зможете все доробити. **Здоров'я.** Потрібно завжди шукати позитив у тій ситуації, яка складається. А вихідні краще провести на одиначі з природою, аби ваша нервова система відпочила.

ВОДОЛІЙ. Не варто роздавати усім поради, якщо ви не настільки авторитетні. Інакше ризикуєте зажити слави базіки і пустодзвону. **Любов.** Якщо у вас є діти, то подаруйте їм максимум своєї уваги, але не будьте суворим суддею з приводу їх пустощів і витівок. **Робота.** На цьому тижні намагайтеся не привертати до себе надмірної уваги, просто робіть свою справу. **Здоров'я.** Якщо будете зберігати спокій, то позбавите себе непотрібного хвилювання і нервового напруження.

РИБИ. Чудовий тиждень для того, аби змінити оточення, — зараз це, без сумніву, піде вам на користь. **Любов.** Не варто довіряти випадковим знайомствам, особливо в Інтернеті. Так влаштувати особисте життя у вас не вийде. **Робота.** Якщо ви давно мріяли змінити роботу, то зараз це зробіти найкраще. **Здоров'я.** Виникне відчуття невизначеності у майбутньому. Велика відповідальність дасть знати про себе — існує ризик виникнення болю у попереку.

«Наша доля, наша воля — Зараз все у цих словах. Їх малюємо натхненно, Мрієм з пензлем у руках»

Під таким гаслом пройде виставка дитячих малюнків і картин місцевих художників, яка відкриється 6 жовтня у приміщенні районного Будинку культури. Загалом виставка, що отримала назву «Квіту на полотні, моя країно!», є лише частиною заходів, приурочених до **Дня художника України**, який відзначається щорічно у другу неділю жовтня. Адже образотворче мистецтво — це частина національної культури, яка дозволяє по-новому поглянути на звичні речі, збагнув внутрішній світ людини.

ТОЖ 6 ЖОВТНЯ ЧЕКАЄМО У ФойЕ РБК ВСІХ ЛЮБИТЕЛІВ МИСТЕЦТВА.

А 8 жовтня о 14:45 для юних художників і тих, хто хоче ними стати, фахівці проведуть справжній майстер-клас.

10 жовтня о 14:00 — закриття виставки; **а о 14:30** уперше в Козельщині відбудеться благодійний аукціон картин.

Тож поспішайте переглянути і придбати роботи, що принесуть радість від спілкування з прекрасним, стануть джерелом естетичної насолоди як для простих людей, так і для професіоналів!

ДО ВІДОМА Мешканців КОЗЕЛЬЩИНИ ТА ГОСТЕЙ СЕЛИЩА

На 14 жовтня припадає велике релігійне свято **Покрови Богородиці**. Крім того, воно має важливе історичне значення, бо саме цей день вважається **Днем створення Української Повстанської Армії, а також Днем українського козацтва.**

Тож 10 жовтня о 13.00 у приміщенні районного Будинку культури відбудеться захід, приурочений Дню створення Української Повстанської Армії. **У програмі** — зустріч із ветераном УПА та перегляд документального фільму.

ЗАПРОШУЮТЬСЯ ВСІ БАЖАЮЧІ.

«Через 100 років мене згадає тільки дитина, якій я допоміг...»

ДО ДНЯ УСИНОВЛЕННЯ

Багато людей вважають, що народити дитину і бути матір'ю — ідентичні поняття. З таким успіхом можна було б сказати, що мати рояль і бути піаністом — одне і те ж.

В Україні тисячі дітей з різних причин залишилися без батьківської турботи. Хтось із них осиротів через смерть батьків, а від когось батьки відмовились. Це діти різного віку, статі, різні на зріст, із різним кольором очей, шкіри та волосся. Об'єднує їх тільки те, що всі вони мріють про сім'ю, де їх будуть любити.

Служби у справах дітей періодично складають десятки анкет про дітей, що втратили батьків. Далі ці анкети у звичайних конвертах направляються до Департаменту з усиновлення та захисту прав дитини. До кожного такого аркуша додається фотокартка, з якої дивляться дитячі очі, що чекають на допомогу. Кожна дитина без батьків — це вина дорослих: і батьків, і чиновників, і родичів. Тому і допомоги діти очікують від дорослих.

На жаль, у наших співвітчизників ще не сформувалось повне розуміння й толерантне ставлення до дітей із центрів соціально-психологічної реабілітації дітей, інтернатних закладів. Білими воронами вважаються сім'ї, де виховуються такі діти.

Під час зустрічей із громадянами ми чуємо багато сентиментальних історій. Утримати від сліз часто буває важко навіть чоловікам. Разом ми переживаємо прекрасні моменти щасливих родин, але тягарем на серці залишаються долі тих дітей, які ще чекають на своїх батьків.

Працюючи в службі у справах дітей, я зу-

стрічалася з різними людьми, які мали різну точку зору щодо усиновлення, дітей та життя взагалі. Мені назавжди запам'яталися слова одного чоловіка, який сказав: **«Через багато-багато років ніхто не згадає, скільки в мене було грошей на рахунках, у якому будинку я жив, на якому автомобілі їздив. Через роки мене згадає тільки дитина, якій я допоміг...».** Тож нехай таких людей у нашій державі буде більше!

Сьогодні хочеться поговорити про таку болючу і водночас щасливу подію — натиння дитиною батьків.

Традиційно вважається, що усиновлення — це вирішення проблем дитини, яка втратила сімейне оточення. Наважуся уточнити. Усиновлення — це і вирішення проблем дорослих, які хочуть виховати дитину. Дитину, яка народжена не ними, але потребує саме їх любові та піклування.

Досить часто ми спілкуємося з тими, хто хоче стати батьками таким дітям. Чому вони хочуть усиновити? Причин цьому безліч. Подекуди це самотність і безпліддя. Але все частіше до нас звертаються сім'ї, які вже мають народжених дітей, та вони відчувають здатність і бажання допомогти вирости ще одній дитині.

Декого на цьому шляху лякають бюрократичні труднощі. Але можемо запевнити: кожному, хто бажає усиновити дитину-сироту чи дитину, позбавлену батьківського піклування, з боку служби у справах дітей буде надано всіляку допомогу і підтримку.

Звертайтеся до служби у справах дітей Козельщинської райдержадміністрації з **8 до 17 години** особисто або за телефоном **3-13-44**. Вам буде надано всі необхідні консультації і поради, забезпечено підтримку і супровід збору документів. І, можливо, незабаром у вашій оселі залунає дитячий сміх, а в Україні стане на кількох щасливих людей більше.

Наталія НОВГОРОДЦЕВА, завідувач сектору з питань усиновлення, опіки та піклування служби у справах дітей райдержадміністрації

Лкі нині ціни на базарі 01.10.2014 р.

Оселедець	29,50 грн./кг
Риба свіжа	14-30 грн./кг
Свинина	45-65 грн./кг
Сало	10-35 грн./кг
Молоко	6-7 грн./л
Сметана	30 грн./л
Сир кисломолочний	30 грн./кг
Яйця курячі	15 грн./10 шт.
Малина	15 грн./1л бан.
Виноград	30 грн./кг.
Банани	21,6 грн./кг
Лимони	32 грн./кг
Яблука	5-7 грн./кг
Капуста	2-3,5 грн./кг
Баклажани	7-8,5 грн./кг
Помідори	3-7 грн./кг
Огірки	10-12 грн./кг
Перець болгарський	4-8 грн./кг
Перець гострий	15 грн./кг
Цибуля	2,5-2,8 грн./кг
Часник	15-25 грн./кг
Картопля	2,8-3 грн./кг
Морква	3-3,6 грн./кг
Буряк	2,5 грн./кг
Мед	20-30 грн./0,5 л
Олія	13-14 грн./літр
Пшениця	20-22 грн./відро
Ячмінь	20 грн./відро
Макуха	15-20 грн./відро
Кукурудза	20 грн./відро
Дерть	20 грн./відро

За динамікою цін спостерігала Леся ЛИТВИН

КОЗЕЛЬЩИНСЬКІ КВІСТИ

Газета виходить із 2 жовтня 1930 року.

ЗАСНОВНИКИ І ВИДАВЦІ:

Козельщинська районна рада, Козельщинська районна державна адміністрація.

Свідоцтво про державну реєстрацію ПЛ №227 від 12 травня 1997 року.

Редактор Надія ЛИТВИН.

Редакційна колегія: Н.ЛИТВИН — редактор; К.ТАРАНЕНКО — голова районної первинної організації НСЖУ; Т.БУТЕНКО — завідувач районного методичного кабінету, член НСЖУ; Д.ФІДРЯ — радник-головний спеціаліст районної ради, член НСЖУ; Г.СЕРДЮК — краєзнавець, член НСЖУ.

Комп'ютерний набір та верстка здійснено у редакції районної газети «Козельщинські вісті».

Набір, дизайн і верстка **Лесі ЛИТВИН і Наталії РОМАНЧЕНКО.**

Газету віддруковано у ТОВ «Кременчуцька міська друкарня», вул. Кременчук 39614, вул. Перемоги, 34, тел. (05366) 3-63-41. Друк офсетний.

Адреса засновників: 39100, смт. Козельщина, вул. Леніна, 5. **Адреса редакції:** 39100, смт. Козельщина, вул. Радянська, 91. **Телефони:** редактор — 3-15-75; бухгалтерія — 3-13-30 (факс); комп'ютерний відділ, реклами й оголошення — 3-12-34.

http://www.kozvisti.info
e-mail: kozvisti@yandex.ru
Індекс 62676. Тираж 1950.

Замовлення 1236. Підписано до друку 02.10.2014. Ціна вкредит дозволіла.

* Редакція може публікувати матеріали у порядку обговорення, не поділяючи поглядів автора. * Відповідальність за достовірність і точність інформації та реклами несуть автори та рекламодавці.

— РЕКЛАМА.

П'ятниця, 3 жовтня
+2° +12°

Субота, 4 жовтня
+2° +12°

Неділя, 5 жовтня
+7° +11°

Понеділок, 6 жовтня
+3° +10°

Вівторок, 7 жовтня
+5° +10°

Середа, 8 жовтня
+4° +10°

Четвер, 9 жовтня
+3° +11°